

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ 18 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 18 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Οἱ ᾄδοί μας (Κωρὶα Λαζαλ).—Ἡ Γέννησις τῆς Μαρίας.—Εἰς Γενέθλια κόρης(Ποιήματα).—Λέσχη (Σκέψεις ἑνεκα μίας).—Ἡ Ἑλλὰς πρὸς τὴν Εὐρώπην (Ποιήμα).—Φροῦ·Φροῦ.—'Εντροπή, ἔντροπή, ἔντροπή.—Μία νέα πόλις—Κραχιμίες.—Τ' ἀντίρριξ — ΝΙΝΑ.

ΟΙ ΑΟΙΔΟΙ ΜΑΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΛΑΣΣΑΛ.

Πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως περίπου μηνὸς ἂν ὑπῆρχεν Ἀθηναῖός τις εἰς Μασσαλίαν, ἀφεύκτως θὰ συνήντα εἰς τὰς πολυπληθεῖς ὁδοὺς τῆς ἐμπορικωτάτης αὐτῆς πόλεως ἢ εἰς κἀνὲν τῶν παραβουλεβαρείων καφενειῶν τὸν νεώτερον Δία Λαβέρν ἀσθμαίνοντα ὡς δικαστικὸν κλητῆρα, ὅστις καταδιώκει ὀφειλέτην τελειοποιηθέντα εἰς τὸ ἐφευρίσκειν νέας πάντοτε κρύπτας.

Ὁ Λαβέρν δὲν κατεδίωκεν εὐτυχῶς ὀφειλέτας· ἀντεπροσώπευε τὴν ἀριστάτατον ἐργολαβικὴν φέρμαν *Δογγοπούλου καὶ Νικοσία* καὶ ἀνεζήτει, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ πάντοτε, τὸ ἀνδρόγυνον τῶν δύο τεχνιτῶν, οἵτινες ἐμελλαν νὰ κάμωσιν ἐφέτος τὰς καλὰς Ἀθήνας ἀναρπάστους. . . εἰς τὸ Φάληρον. Ἀνεζήτει τὴν κυρίαν Λασσαλ καὶ τὸν κ. Brulette. Ὅσακις ἀνέβαινε τὸ οἰκημα τῶν δύο, παχεῖά τις θυρωρὸς, ὡσεὶ ἐπίτηδες κατασκευασθεῖσα πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ κ. Λαβέρν, τῷ ἐδίδει τὴν αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ τῆς φωνῆς ἀπάντησιν :

— Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθον.

Μετὰ πολλὰ ἀναιδοκαταιδιάσματα τοῦ κ. Λαβέρν ἢ μόνοντος αὐτῆ ἀπάντησις, ἥτις ἤρξανε καὶ τὸν ἰδρωτὰ καὶ τὴν δύσπνοιάν του, παρήλλαξεν ὀλίγον, ἀλλ' ἡ παραλλαγή ἐγένετο πρὸς ἀπελπισμὸν τοῦ ἀπεσταλμένου τῶν ἐν Φαλήρῳ ἐργολάβων μας. Τὸ θῆλυ ἀντίτυπον τοῦ κ. Λαβέρν προσέθετο τὴν τελευταίαν ἡμέραν μετὰ τὰς τρεῖς αἰωνίας λέξεις τῆς :

— Καὶ . . . αὔριο φεύγουν διὰ τὸ Παρίσι.

Ὁ Λαβέρν μάτην ἐψιθύριζε μεταξὺ τῶν δδόντων του : ah ! mais, ah ! mais, ah ! mais, ἢ θυρωρὸς ἐπέμενε νὰ μὴ δίδῃ καμμίαν πληροφορίαν, αὐτὸς δὲ νὰ καταβαίνει τὴν κλίμακα ἐπικηδεῖω βήματι.

Ὅταν ἠτύχησεν ἐπὶ τέλους τὴν εἰκοστὴν ἰσως φορὰν νὰ

τοὺς εὔρη, ὀλίγου δεῖν μετεβάλλετο ἢ αἰθούσα τῆς *Mme Lassalle* εἰς θέατρον, ἐν ᾧ ἐκτελεῖται ἀβυσσαλέα τις σκηνὴ ἀναγνωρίσεως. Ὁ Λαβέρν ἐνῶ ὠμίλει ἐβλεπε βλοσυρῶς καὶ τὰς ἀποσκευὰς τῶν δύο ἐτοιμῶν διὰ ταξείδιον. Ἦσαν διὰ Παρισίους.

Ἄλλὰ . . . ταξεῖδι καὶ ταξεῖδι, τοὺς ἔκκυε νὰ προτιμήσουν τὸ διὰ Πειραιᾶ.

Ἐκατὸν μαγικαὶ νύκτες εἰς τὸν φαληρικὸν παράδεισον ἐκινδύνευον νὰ χαθῶσι πρὶν εὐρεθῶν.

Τώρα ποῦ τὰς ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας, ὡς οἱ εὐδαίμονες ὀφθαλμοὶ μας ἔχουν ὑπὸ τὴν διάθεσίν των ὅλας τὰς ὀραίας τῶν Ἀθηναίων, μεθ' ὅλους τοὺς μορφασμοὺς καὶ τὰ καμώματά των καὶ κἀπότε κἀποτε τὰ τόσον εὐτράπελα τῆς πλάτης των γυρίσματα, τώρα ποῦ τὰς ᾤρωμεν ὡς νὰ ἦσαν ἀέννα φιλήματα ἐρωμένης αἱ νύκτες τοῦ Φαλήρου, τώρα ποῦ πλέομεν εἰς αὐτὰς εὐδαίμονες ὡς κύκνοι πλέοντες εἰς ἀργυροὺς κύκλους ὑδάτων κυλίσουσαν λίμνην, τώρα τίς δὲν θέλει νὰ μάθῃ κατὶ περισσότερον περὶ τῆς ἀνάσσης ἣν αἱ Φαληρικαὶ νύκτες ὡς νύμφαι μαγικαὶ ἀκολουθοῦσιν, σύρουσαι τὴν ἀστρακέντητον ἐσθῆτά των ὑφ' ἣν ὑποφώσκουσι γυμνοὶ οἱ ἀλαβίστρινοι πόδες των εἰς τὸν ἀλμυρὸν, ἀλλὰ τόσον γλυκὺν, αἰγιαλὸν λουόμενσι.

Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἤγουν, δηλαδὴ, τίς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ μουσικὸν παρελθὸν τῆς πρωταῖοῦ τοῦ Φαλήρου μας ; Αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν τὴν παρέχει σήμερον ὡς παγωτὸν τὸ «*Μὴ Χάνεσαι*» εἰς τὸν φιλόκαλον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων κόσμον, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσεν εἰς τὰς νέας ὀραίας αἰθούσας του.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου τῆς κυρίας *Λασσαλ* ἦτο ἡ ψω-

νή της. Είχε φωνή και τραγουδεί' εκκαλιέργασε την φωνή της και έγινεν αιδώς. Πόσον άπλους είναι ο βίος, αυτός τον όποιον φανταζόμεθα τόσο πολύ σύνθετον. Όλοι ο κόσμος τη έλεγεν ότι έχει καλή φωνή, και η καλή φωνή εν Παρισίους σημαίνει φωνή χρυσήν, φωνή ητις δύναται να εξαργυρωθή. Και η Ασσάλ έγεννήθη εν Παρισίους. Ήτο ανάγκη να σάς το είπωμεν; Δεν το λέγει έκαστος λόγος, έκαστον βήμα, έκάστη κίνησις της επί της σκηνής; *Αν δεν ήτο έγγαμος, θα άπετολμώμεν να είπωμεν ότι ένιότε μάς φαίνεται—έν τῷ θεάτρῳ—τύπος παρισίνης gamine.

Άμέσως μετά την εκ του παρθεναγωγείου άποφοίτησιν της παρέδωσε την άγωγήν και την άσκήσιν της φωνής της εις την διακεκριμένην μουσικοδιδάσκαλον de Lagoanere, αιδόν της εποχής του Λουδοβίκου Φιλίππου, χρησιμεύσαστων επίσης ως διδάσκαλον έξόχων αιδών, οίον του Ασσάλ (της Opéra των Παρισίων) της Χαίλμπρον και άλλων. Δύο έτη εξηκολούθη διδασκόμενη υπό της Λαγκοανέρ ητις τοσοῦτον εξετίμησε την φωνήν της, ώστε οὐδέποτε ήθελε να συγκατανεύση ώστε η κυρία Ασσάλ να αρχίση το φθδικόν στάδιόν της ψάλλουσα εις όπερέττας. Την είχε προωρισμένην δι' ύψηλοτέραν μουσικήν, δια το κωμικόν μελόδραμα (opera comique).

Η επί των σκηνικῶν σανίδων εμφάνισις της κυρίας Ασσάλ υπήρξεν οίαν σχεδόν επεθύμει η διδάσκαλός της. Το 1876 η νυν πρωταιδός του Φαλήρου εξεπήδα μάλλον χαρίεσσα η δειλή εις το Chatelét, όπου ειδίδοντο αι πολύκροτοι Συναυλίας του κ. Κολόν (concerts Colonne), συναυλίας καθ' οι ειδιδάσκετο μουσική του Μπερλιό, του Βάγνερ και άλλων έξόχων μουσικοδιδασκάλων.

Όλιγον μετά ταῦτα ανεφανίσθη εις το Αθήναιον, όπου δέν έμεινε πολύ, δια να εμφανισθῆ μετ' όλιγον εις το θέατρον Folies Dramatiques, ένθα επρόκειτο άτελεσφόπως να παλαίση κατά αντίπαλον της, της κυρίας Ζιράρ (Girard), ητις ένφ είναι άνωτέρα της, είναι συγχρόνως κατώτερα της. Η κυρία Ζιράρ είχε κεκτημένην την δόξαν της' οι συγ-

γραφείς και οι συνθέται επροτίμων να αναθέτουں τάς επιδαί των εις άστέρα μεσουρανούντα η εις άστέρα ανατέλλοντα. Έάν εξηκολούθει να παιζῆ δευτερευόντα πρόσωπα, θα έσυνειθίζεν εις αυτά, θα την έσυνειθίζον εις αυτά και όλιγον κατ' όλιγον το μέλλον της ως πρωταιδου (premiere chanteuse) θα ντυτοκτόνει. Εύκαιρίς δια να πλάσῃ αὐτή πρόσωπον και να πρωταγωνιστήσῃ δέν ανεπαίνετο καμμία. *Αχ! ουτε καν άρρωστούσε καμμίαν φορὰν η κυρία Ζιράρ, ηναγκάζετο κάποτε κάποτε έν στιγμαίς μελαγχολίας να ψιθυρίσῃ η κυρία Ασσάλ. Η εύχῃ δέν ήτο άτοπος, διότι ουδέν χειρόν δόξης φονευούσης δόξαν. Και η κυρία Ζιράρ άκομή και τώρα ίσως είναι όλιγον άνωτέρα της κυρίας Ασσάλ εις την ύπόκρισιν, άλλ' εις το άσμα είναι πολύ κατώτερα της; ημετέρας αιδου. Είς δε την πλάστιγγα των πλεονεκτημάτων μιὰς αιδου βεβαίως το άσμα άποφασίζει, όταν αρ' έτέρου και το παιξιμον τόσοں δυσδιακρίτως υπολείπηται. Σημειούμεν δ' ένταῦθα ότι η κυρία Ζιράρ υπολείπεται της κυρίας Ασσάλ και ως προς την έξωτερικὴν χάριν, τόσοں αίγλην δανείζουσιν εις την επί της σκηνής δράσιν. Με τον κίνδυνον να κολολογήσωμεν γυναίκα, παρατηρούμεν ότι δύο κυρίως όπλα της γυναικός, στόμα και όφθαλμοί, πολύ άχαρίστως κατεσκευάσθησαν δια την κυρίαν Ζιράρ υπό του Κρουπ της φύσεως. Έν αντιθέσει τά αυτά όπλα παρά τη κυρία Ασσάλ ελεπτοουργήθησαν τόσοں κομψώς, ως να ήσαν στροφαί ανακρέντες η νότες ήλαρῶς μουσικῆς.

Έάν εισεχωρή παραβολή τις μεταξύ της κυρίας Ασσάλ και άλλης διακεκριμένης ηθοποιου, η μουσική αυτη συγγένεια θ' άπεκαλύπτετο μάλλον μεταξύ της καλλιφώνου κ. Γκρανιέ και της ημετέρας (φρε! δια το θερος μόνον) αιδου.

Έπί τέλους η κυρία Ασσάλ έχασε την ύπομονήν της εις το Folies Dramatiques, και άποτυχοῦσα να πρωταγωνι-

στήσῃ εις την γενέθλιόν της γῆν, συνάπτει συμβόλαιον μετὰ του θεατρού Fantaisies Parisiennes και ό,τι δέν κατάρθωσεν εις την μητρόπολιν του γαλλικού κόσμου, εις τους μεγάλους Παρισίους, τουτο κατάρθωσεν εις τους μικρούς Παρισίους, εις τάς Βρυξέλλας. Έκει (1877—78) έπλάσεν ως λέγουں εις την θεατρικὴν γλωσσάν (elle a créé), αυτη δηλαδή παρέστησε πρώτην γορῶν και έδωκε τον τύπον του Petit Duc, με τον όποιον επί τόσας έσπερας εξηκολούθει μαγεύουσα τον Φαληρικὸν κόσμον. Είς το Petit Duc το αθηναϊκόν κοινόν διεΐδε πόση διαφορά (elle est immense!) υπήρχε μεταξύ τόσας νεαρῶς αιδου και της τόσα θεατρικῆς άστρα ιδούσης Κυρίας Μινέλλης. Αλλά περι της Ασσάλ ως Petit Duc και Mme Favart θα γράψωμεν εις το προσεχές φύλλον.

Έν Βρυξέλλαις συνεδέθη πράγματι με το ημισύ της, τον κύριον Brulette, άλλον διακεκριμένον καλλιτέχνην, οῦ την μουσικὴν εξέλιξιν θέλομεν σκιαγραφήσει εις το φύλλον της Κυριακῆς.

Έκ Βρυξέλλων η Κυρία Ασσάλ διπλή ηδη μετέβη εις Ρουέν (1879) μετά δε το τέλος της θεατρικῆς αυτης περιόδου επανεληθούσα εις Μασσαλίαν πρότιθετο να μεταβῆ εις Παρισίους, οτε μεσολαβήσασῃ της αρχῆς του παρόντος άρθρου, το Φάληρον υπεδέξατο τον τόσοں λαμπρῶς ανατέλλοντα άστρα της όπερέττας και της κωμωδίας, ίσως δε έν προσεχει μέλλοντι και της Opéra Comique.

Η κυρία Ασσάλ διαπρέπει κυρίως εις τους Δραγόνους του Βιλάρ, τους όποιους σκοτωμένους είχομεν ιδεί τον χειμῶνα υπό του θιάσου του κ. Μορῶ. Τοσαῦτα δε προσόντα έχει δια την κωμωδίαν, ώστε ο συγγραφεύς του Παύλος και Βιργινία, εις αυτην ήθελε να εμπιστευθῆ το πρώτον πρόσωπον, εάν δέν παρενέβαινε το πρόσκομμα ότι εισίτι δέν είχε παίζει εις κωμωδίαν.

Κοζ.-Κοζ.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ.

Ό αγαθός Θεός περιπατούσε Μέσ' εις τον παράδεισόν του μιάν αυγήν Και με χαρά τά βόδα του κυττούσε, Ποῦ ανθίζαν πειό έμορφ' άπ' τη γῆ. Μά μέσ' εις τά τόσα ένα ξεχωρίζει..... Το βλέπει ο Πλάστης κ' εξαρνα διακρύζει.

Δέν εινε κρίμα μιὰ στιγμήν ν' ανθίσῃ Κ' ύστερα το φτωχὸ να μαραθῆ; ... Όχι! το βόδο αυτό πρέπει να ζήσῃ! Είπε και δίχως καν να κουνηθῆ Του φύσῃσε 'λιγν πνοή άγία Κ' εὐθὺς το βόδο εγεινε.....Μαρία.

Κ' ειπ' ο Θεός εις τη Μαρία:—Στάσου Ν' ακούσῃς και μιὰ άλλη προσταγή. Πήγαινε, τη δροσιὰ, τη μυρωδιά σου Γιά λίγο να σκορπίσῃς και ε' τη γῆ. Να ιδούνε όσοι ψέμμα με νομίζουν, Τι βόδα μέσ' ε' τον κῆπο μου ανθίζουν.

Αράχνη.

ΕΙΣ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΚΟΡΗΣ.
(30 'Απριλίου).

Κορη, οὐν σήμερα 'στη γῆ ο Πλάστης σ' είχε στείλει. Γιατ' εβλεπε, πως τέλειονα τα βόδα του 'Απριλι. **Νίκος.**

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

Ο διαπλέων το στενόν της Μάγλης, την οῦρὰν ταύτην του Ατλαντικού Ωκεανού, είτε από των άποκρήμων βράχων του Δούδρου έξορμῆ, είτε από του λιμένος του Νιουάθεν άνάγεται, κατευθυνόμενος προς τάς άκτάς της εύκάρπου Νορμανδίας, διακρίνει μακρόθεν ύψουμένους ένώπιόν του κατά πρώτον τους φάρους της Άθρης, έπειτα δε το τετελειωμένον πρόσγειον της Σαιντ-Άδρῆς μετά των πέριξ καταφύτων βουνών του, ένφ μετ' όλιγον, ως γοητευτική ζωγραφία, άποκαλύπτεται πρό των όφθαλμῶν του το επί του λορίσκου παρεκλήσιον της Παναγίας των Κυμάτων και το λευκόν μνήμα του στρατηγού, το όποιον ύψουται από μέσου των σιδηρῶν κιγκλίδων του, ως μέγας κῶνος

λευκήσ Ζαχαρίας. Έάν ερωτήσῃτε τους κατοίκους της Άθρης οῦτω θα σάς ονομάσωσι το μνημειον έκείνο. Μαγευτικώτερα είναι η ύψη του διπλου λιμένος και της λεκάνης του ναυπηγείου, όπου μυρία νεφέλαι καπνοῦ αναβαίνουσι νοσηλῶς προς τον οῦρανον, ξεσεργόμεναι από της καπνοῦχος των έκεί προσσηγμένων πλοίων πάσης σημαίας και ιθνικότητος. Τους λιμένας τούτους κλείουσιν επί της άντι-περῆ επισπροσθούσης λωρίδος γῆς δύο πολύγνια άλλοτε και σήμερον πόλεις ουχι αξιοκαταφρόνητοι, η Τρουβίλλη μετά των λουτρῶν της και το Όμφλαίρ, επί της άκρας άκτης του όποιου και επάνω του υπερεκείνου λορίσκου, άκταιωρῶς έποπτεύων και εγκαρδιῶν τους διαπλέοντας την Μάγλην, ύψουται πρό του ναύσικου της Παναγίας ο Ήσταιρωμένος.

Ητο λυκαυγῆς φθινοπωρινῆς πρωίας και παρσία όμίγλη έκάλυπτεν όλην την πόλιν και τά περίξ βουνα, όμοία ίσως προς την θεοπεσίαν άγλην του Όμηρου, ητις εκρυσπεν από των όμμάτων των θνητῶν τους Όλυμπίους Θεούς. Είς την θάλασσαν έβασίλευεν άσυνήθης γαλήνη. Οι επιπλέοντες αμερικανικοί σημαντῆρες ήσαν σιωπηλοί. Ηδύνατό τις να εῖπῃ ότι παρελθούσης της Ισημερίας τά κύματα άποκαμύντα έκοιμῶντο νήδυμον ύπνον, ως τραυματία άπομαχοί του στρατου του Ναπολέοντος μετά την έν Βατερλώ μάχην. Δύο η τρία αλιευτικά πλοίαρια συστέλλοντα τά ιστία επανήγοντο εις τον λιμένα. Έπί της Σαιντ-Άδρῆς άμυδρῶς

πως διακρίνοντο το κωδωνοστάσιον της εκκλησίας και αι μέλαιαι καπνοδόχοι των οικιῶν. Το παράρτημα έκείνο της Άθρης εφανίετο ύπνωστον άκομή, άλλ' ο παχύς κινός ο έξερχόμενος εκ της διατραγεϊσῆς στήγης παλαιου τινος οικίσκου, οστις διέλυε την περι αυτόν όμιχλώδη άτμόσφαιραν, προέιδεν ότι οι ιδιοκτῆται αυτης ήσαν οι μάλλον πρῶνοι του χωριου. Η οικία έκείνη ήτο το καπηλειον του Λουσάρ, το πρώτον έν θέλετε του χωριου, το όποιον ήτο συγχρόνως και ξενοδοχείον και παντοπωλείον και ό,τι άλλο εις είον, έχον σύμβολον άνωθεν της θύρας—άγνωστον δια τίνα λόγον—κεφαλήν μέλανος τράγου, την όποιαν περιέστερεν όλοπράσινος κλόνος κισσοῦ, ένφ οι έξωτερικοί τοίχοι του καταστήματος ήσαν κεκαλυμμένοι υπό παλαιών προγραμμάτων του θεάτρου, ναυτικῶν ζωγραφημάτων και γνωστοποιήσεων, μεταξύ των όποιων διακρίνετο δια την αρχαιότητα της και μία τις προκήρυξις του πρώην δημάρχου. Η σύζυγος του Λουσάρ, τεσσαρακοντούτις ήδη, άλλ' άρκατά εύρωστος, έχουσα περίμετρον το άθροισμα της περιμέτρου τεσσάρων παρισίνων σελφίδων και ζωηρά άκομή τά χρώματα του προσώπου, ατίνα διετήρει ουχι ο τεχνητός χρωματισμός του ψιμυθίου, άλλ' η υγεία και το σίδρον και με τον νορμανδικόν της κεκρυφαλον επί της κεφαλῆς, έκυπτε πρό της έστίας αναδαυλίζουσα την πυρὰν, ένφ ο κύριος σύζυγός της, κατά πέντε έτη προσδύτερος,—ε! και ο

ΐδιος κατ' οῦδένα λόγον συνεκατένευε να παραδεχθῆ τουτο— άλλ' επίσης άνθηρὸς την μορφήν και ευσταλῆς το σώμα, εκάθητο παρά την τράπεζαν, ανατέμνον εις λεπτοτάτας ταινίας, δια την προπαρασκευήν του σουκροῦ, όγκῶδες λάχανον, βέρους τριάκοντα τουλάχιστον χιλιογράμμων.

Κατέναντι αυτῶν επί τινος θρανίου κεκαλυμμένος έξ ημισείας δια του επενδύτου εκοιμάτο ανθρωπός τις την ηλικίαν νέος και μέτριος το άνάστημα, έξ ὄσων ηδύνατό τις να συμπεράνη κρίνων εκ του τόπου, τον όποιον κατελάμβανε, με τον σάκκον του ταξειδίου ανηρτημένον εισίτι από του ώμου του. Ένώπιόν του επί της τραπέζης παρέκειντο έκδη λείψανα νυκτερινοῦ συμποσίου, ποτήρια έξ ημισείας πεπληρωμένα ζϋθου, τεμάχια άρτου και τρυβλία κενά.

—Ξερεῖς γυναίκα—έλεγεν ο κάπλος Λουσάρ χωρίς να διακόψῃ την εργασίαν του—ο φίλος έδῶ το έρωξε βαρεία και μου φαίνεται πως έχασε και το σημερινὸ τραίν.

—Ε! και τί σε μέλει! εῖπεν η κυρία Λουσάρ τρίβουσα τους όφθαλμούς της, οῦτινες έξ αιτίας του καπνοῦ εγειναν συμπαθητικώτεροι και ηρχισαν να διακρύωσι.—Μήπως μῆς άφησε παραγγελία να τον ξυνηθώμεν.; Έπειτα τώρα... χαίρετίσματα. Και εἶμαι της ιδέας άφου έχασε κ' έχασε το τραίν να μη χάσῃ τουλάχιστον και τον ύπνο του. Η άπάντησις αυτη εφανῆ πολύ όρθῃ εις τον Λουσάρ και

ΛΕΣΧΗ.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΕΝΕΚΑ ΜΥΙΑΣ.

"Εκλιμε Ζίστην.
Τό σώμά μου ἦτο τόσῳ θερμόν, ὥστε ὁ ἰδρῶς ἔρρεν ἀπό τοῦ μετώπου μου, ὡς βέουσι τὰ χρυσᾶ νομίσματα φιλαργύρου πατρός ἀπὸ τὰ θυλάκια τοῦ ἀσώτου υἱοῦ του. Ἐπί τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ῥίνος μου ἔλεγες ὅτι καθιδρύθη τό τελειότερον *ἀδαμαντουργεῖον*, ὅπου ἐπεξεργάζοντο λαγῆς κοπῆς πολῦτιμοι λίθοι ἰκανοί νὰ κοσμήσωσι καὶ στέμμα βασιλικόν ἢ καὶ τήν ἀγριωτέρα καλλονήν νὰ καθημερώσωσι. Ἀλλὰ καὶ τό πνευμά μου δέν ἦτο ὀλιγώτερον θερμόν ἀπὸ τήν ὕλην μου. Ἄς λέγωσιν οἱ πνευματολόγοι ὅσον θέλουσιν ὅτι τό πνευμα εἶναι ἀνεξάρτητον τῆς ὕλης καὶ ὅτι αὕτη δέν δύναται νὰ ἐπιβρέσῃ ἐκεῖνο. Ἦδυνάμην νὰ σᾶς φέρω ὅσα πλείστα παραδείγματα, ἀρδην καταστρέφοντα τὰς καλὰς ταῦτας διὰ τήν προμήτορά μου δοξασίας τῶν πνευματολόγων, ἀλλά τῶρα βιάζομαι, ἀλλά σπεύδω εἰς τοῦ Μπεριουδάκη, διὰ νὰ σφίξω μίαν Γερμανίδα *μπίραν* καὶ νὰ δροσισθῶ.

"Αν ἀγαπᾶτε, ὀρίσατε" ἔγώ κερνώ.

Σᾶς εἰσάγω λοιπόν, Ἀθηναῖοί μου, εἰς τὸν *Ζυθῶνα* μεθ' ὅλης τῆς ἰθιμοτυπίας, ἄν καὶ ποτέ μου δέν ἐξετέλεσα ὑπηρεσίαν εἰσηγητοῦ ἐν οὐδεμίᾳ Αὐλῇ. Ἐσυνείθισα νὰ μὴ ἔχω σχέσεις μὲ τὰς Αὐλάς. Ὅπουταν βλέπω Αὐλήν, νομίζω, ὅτι ἀναβαίνει κἀκεῖ τι καὶ νομίζεις ὅτι προσπαθεῖ νὰ μὲ πνίξῃ, ὅπως πνίγει ὁ αἴλουρος τὴν ἀλεκτορίδα ἢ ὅπως προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ ἢ τυραννίᾳ τὴν ἀνεξάρτητον συνειδησιν.

Ἦμέραν τινα ἐζήτησα ἀκρόασιν παρά τινι δυνατῷ. Ἔως οὗτο εὐδοκῆση νὰ μὲ δεχθῇ παρῆλθον δύο ὠραι. Δύο ὀλοκλήρους ἡμεμερινὰς ὠρας τὰς διήλθον ἱστάμενος ἐντὸς Αὐλῆς ἐστρωμένης μὲ μάρμαρον λευκότερον μὲν, εἶναι ἀληθές, ἀπὸ

δὲν ἐπέμεινε περιπλεόν, ἐνῷ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ταξειδιώτης ἐξηκολούθει νὰ ρογαλιζῇ ἀδικακῶς.

— "Α! Δὲν θὰ σφριζῇ καὶ γιὰ μᾶς αὐτὸς ὁ σιδερόδρομος..." ἐξηκολούθησε μετὰ τινος παραπόνου ἢ σύζυγος—Θυμάσαι ἀπὸ πότε μου τό ὑποσχέθηκες, Λουσάρ, ἓνα ταξειδάκι στὸ Παρίσι; Τό ἔχω καύμῳ. Νὰ πατήσω μόνάχα τὸ Παρίσι, νὰ ἰδῶ τὰ ηλεκτρικά του φῶτα καὶ τὴν Ὀπερα, νὰ ἐμβῶ μέσα στοῦ Λούβρου τὰ μαγαζαῖα νὰ κάμῳ ἓνα φόρεμα... μὰ τί φόρεμα—καὶ ἄν ἐξοδεύσης πιά κἀκεῖ τι παραπάνου, μιὰ φορά θὰ ἦναι αὐτό—καὶ ἔπειτα... ἔπειτα" ἔξερῳ κ' ἔγω; ἄς ἀποθάνῳ!

— Μοῦ φαίνεται, γυναῖκα, πῶς πολὺ ὀργήγορα θὰ γείνη αὐτὴ ἡ δουλειά. Τὰ πέντε χρόνια ἔκλεισαν καὶ πρέπει νὰ κάνομαι καινούργια χαριὰ μὲ τὸν κ. Μαρκήσιο...

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ σύζυγος εἶχεν ἐτοιμάσει τὸν καφέ καὶ τὸ γάλα, τὰ ὅποια παρέθετο ἐνώπιον τοῦ Λουσάρ ἐντὸς μεγάλου κυπέλλου καὶ ἄρτου. Ὁ σύζυγος ἤρχισε νὰ προγευματίζῃ, οὐχὶ μετὰ ἀμφιβόλου δρέξεως, διότι, ὅπως ἦτο εἰς τὴν ἐργασίαν ἀκούραστος, τοιοῦτος ἦτο καὶ εἰς τὸ φαγητόν του, ὅταν αἶφνης διέκοψεν ἀποτόμως τὸν κρότον τῶν χειλέων του, εἰς τὰ ὅποια εἶχε δώσει κίνησιν ταχυτέραν τοῦ τροχοῦ τοῦ ἀτμομόλου καὶ ἐκτύπησε τὸν γρόνον του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Γυναῖκα...! Μοῦ φαίνεται πῶς κἀκεῖ τρέχει. ἔδῳ!

τό μετώπων πολλῶν πλουσιῶν, τόσον ὅμως ψυχρόν, ὅσον ἦσαν ψυχρὰ τὰ μοῦτρα τοῦ δυνατοῦ μου. Ἐκρύονα ὡς κρούει ὁ κατάδικος ἐν Σιβηρίᾳ. Ἐπάγωσα διότι ἐκ τινος θεοκαταράτου παραθύρου παγερῶς εἰσώρμα ὁ βορρᾶς,

ὁ βορρῆας ποῦ τ' ἀρνάκια παρόνει.

"Εκεῖ ἐνθυμήθην τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἦτο πολὺ ἰδιότροπος ἢ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ πατρικοῦ μου οἴκου. Ἀπὸ τὴν θύραν εἰσήρχεσο εὐθὺς καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Δύλαὶ καὶ παραύλια δέν ὑπῆρχον ἐκεῖ. Ἐν τῷ μαγειρεῖφ ὁ κρύων διαβάτης εὗρισκεν ὅτι δέν θὰ εὔρη ποτέ του εἰς τὴν μεγαλοπρεπεστέραν τῆς οἰκουμένης Αὐλήν. Εὗρισκεν εἰς γωνίαν που ζωηρὰν πυρὰν διὰ νὰ θερμανθῇ, τῷ προσεφέροντο ἄρτος, τυρὸς, γάλα, διὰ νὰ φάγῃ, συνέκρουε μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου τὸ μὲ μαῦρον οἶνον ἐστεφανωμένον ποτήριον ἰκούσαν καὶ λέγων:

— Καλῶς ὀρίσατε.

— Καλῶς σᾶς πῦραμε.

Καλῶς νὰ σᾶς εὔρω καὶ ἐγὼ, Ἀθηναῖοί μου.

Σταθῆτε καὶ μὲ κατέλαθεν ἐξ ἐφόδου ὁ οἰστρός μου. Ἦ λέξις Αὐλή, τ' ἀρνάκια, ὁ τυρὸς, τὸ γάλα, ὁ οἶνος μοὶ ὑπενθύμισαν τὸν Πᾶνα, ὅστις Αὐλαὶ ὁπόταν δέν τῷ κάθηται ποτὲ ῥίνα δριμεῖα χολά' μοὶ ὑπενθύμισαν τοὺς αἰπόλους, τοὺς βουκόλους, τοὺς βοσκούς, καὶ τὰς ποιμενίδας τὰς Ἀρκάδας.

Φαντάζομαι εἰδύλλια, παρά τὰς ὄχθας τῶν μορμυρίζόντων ῥυακίων ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν φιλυρῶν καὶ τῶν οὐρανοκόρμων πλατάνων, πλησίον τῶν πηγῶν ὁπόθεν ἀναμίσσον τῶν πρασίνων φύλλων ῥέει νερόν καθαρόν, γλυκερόν, δροσερόν, ὡς τὰ παρθένα κάλλη τῶν κορῶν τῆς Ἀρκάδας...

Ἄφήσατέ με νὰ σᾶς ψάλλω ἐν ᾄσμα ποιμενίδας, τὸ ὅποιον

— "Ε! καὶ τί εἶμπορεῖ νὰ τρέξῃ..."

— Διὰ τί ὁ σύντροφος ποῦ τὸν ἔφερε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε καὶ νὰ μᾶς τὸν ἀφήσῃ ἔδῳ ὡς ἐνέχυρο;

— Τί! μήπως δέν ἐπλήρωσε; "Αν ἦναι αὐτό, νὰ σοῦ πῶ πολὺ ἔνωρις τὸ θυμήθηκες, Λουσάρ.

Μὴ σε μέλει, γυναῖκα, καὶ ὁ λογαριασμός ἐπληρώθηκε μὲ τὸ παραπάνου. Ἀρχίζω ὅμως νὰ ὑποπτεύω πῶς θὰ ἔχωμε τρεχάματα μὲ τὴν ἀτυνομία. Μοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ κεφάλι μιὰ ἰδέα πῶς ὁ παστρικός ὁ ἄλλος τὸν ἔφερε ἐπίτηδες νὰ τὸν μεθύσῃ διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ χάσῃ τὸ τραίν. Καὶ ἄν ἦναι τοῦτο μοναχά...

— Τώρα ποῦ εἶπες αὐτό—ὑπέλαθεν ἡ σύζυγος λαμβάνουσα σοβαρωτέραν στάσιν καὶ ἐκρασιν—θυμοῦμαι καλὰ ὅτι χθὲς τὸ βράδυ σὲ κάθε λίτρα ποῦ ἐτελείωνε πῶς τὸ καυμένο τὸ παιδί ἄφινε γιὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἀνταμώσῃ, καθὼς ἔλεγε, τὸν κ. Δωρνή... Δωρναὶ κάτω εἰς τὴν μεγάλη ἀποσάθρα, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λούβρου. Ὁ ἄλλος ὅμως ἐπροσποιεῖτο ὅτι δέν καταλάβαινε τίποτε καὶ ἐπρόσταζε καὶ ἄλλη μίτρα, ὅσο ποῦ τὸν ἔφερε εἰς τὸ καντίνι καὶ τότε μάτια μου αὐτὸς τὸ ἐκοψε λάσπη. Ὁ ἄλλον μεσάινυχα, ὅταν, ἐπειδὴ πλέον ἦκουα ἡσυχίαν, ἦλθα νὰ ἀσῶ τὸ φῶς καὶ νὰ κλείσω, ὅταν ἔξαφνα τὸν ἀκούω νὰ ρογαλιζῇ. Νὰ τὸν διώξω, εἶπα μέσα μου, τέτοια ὠρα ξένον ἄνθρωπο δέν εἶναι σωστό. Τὸν ἀφήκα νὰ κοιμηθῇ" ὅποιος

ἄλλοτε οἰστρηλατηθεῖσαι παρετόνισεν ἡ μοῦσά μου ἢ ἀρκάδική.

Τί μελωδία ἀντιλάλει; ...

... ..

Κρῦψον, αἰπόλε μου, τὸν αὐλόν σου
Κρῦψον μὲ σέβας τὸ μετώπον σου,
"Ο Πᾶν αὐλεῖ.

Τὸ πᾶν εὐφραίνει... "Ω! Ἀρκάδια,
Πατρίς ὠραῖα, πατρίς γλυκεῖα,
Τεῖνον τὸ οὖς σου σιωπηλῇ,
"Ο Πᾶν αὐλεῖ"

— Κι' ὁ Πᾶν αὐλεῖ...

Τὸ πλάνον ᾄσμα του δὲν λαλεῖ
Τὸ μάγον στόμα τῆς ἀηδόνος
Ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐντὸς δρυμῶνος"
"Ο Πᾶν αὐλεῖ.

Γρυγῶν θερμαίνουσα τὰ ὠά της
Στὴν φωλεά της, τὴν γειτονιά της
Κρυφὰ φιλεῖ, δειλά λαλεῖ:
"Ο Πᾶν αὐλεῖ"

— Κι' ὁ Πᾶν αὐλεῖ.

"Ω! μὴ βελάζετε προσφιλεῖ
Αἰνκά μου πρόβατα, μὴ βομβοῖτε
Σεις, Ξανθαὶ μέλισσαι, θορυβεῖτε,
"Ο Πᾶν αὐλεῖ.

ἔχει σκοπὸ νὰ φύγῃ, εἶπα πάλι μὲ τὸ νοῦ μου, ἄς μὴ πίνῃ πολὺ. Αὐτὸ εἶναι ἡ γνώμη μου.

— Καὶ ἡ δική μου γνώμη... ἀλλὰ τῶρα τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι πρέπει νὰ τὸν ζυπνίσουμε. Ἦ φυσιογνωμία τοῦ ἀλλου, τί τὰ θέλεις, δέν μοῦ ἔφερε διόλου. Ἦτον κακόμουτρον καὶ τὸ μάτι του... ἓνα μάτι! Πρέπει νὰ τὸν ζυπνίσουμε.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Λουσάρ ἐπλησίασε πρὸς τὸν κοιμώμενον καὶ ἔσειε τὸν βραχιόνά του.

— Κύριε Ἰάκωβε! Ὁκτώ καὶ τέταρτον ἡ ὠρα' μήπως θέλετε νὰ σηκωθῆτε;

"Ὁ κοιμώμενος; ἀφυννίσθη καὶ ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του, μὴ πιστεύων ἴσως καὶ αὐτὸς ὅτι εὗρισκετο ἐκεῖ ἀκόμη. — Ὁκτώ ἡ ὠρα!—ἀνεφώνησε ἀνατινασσόμενος—Ὁκτώ! ἀφοῦ δὲ συνήλθεν ὀλίγον ἐκ τῆς πρώτης του ἐκπλήξεως καὶ ἠδυνήθη νὰ συναρμολογήσῃ τὰς παραλελυμένας ἀναμνήσεις του— ᾒ! μοῦ ἐπικίξε ἓνα παιγνίδι πολὺ κακό, ἀλλὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ! Τί σᾶς χρωστώ;—ἠρώτησε τὸν Λουσάρ;

— Εἶναι ὅλα πληρωμένα.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον!

Οἱ δύο σύζυγοι ἠτένισαν ἀλλήλους ἐν ἐκπλήξει.

—... Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι δέν ἐσκόπει νὰ με κλέψῃ καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἴσως τὸ ὀλιγώτερον κακό. Ἀλλὰ ἐννοια σου καὶ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔκαμε... Τί ὠρα ἔφυγε;

"Αν δὲ τὸ ᾄσμα μου θὰ εἰπῆτε
"Ὅτι σ' τὸ δάσος ἀντιλάλει,
Αὐτὸ σᾶς λέγει: «μὴ φιλυρεῖτε,
"Ο Πᾶν αὐλεῖ."»
— Κι' ὁ Πᾶν αὐλεῖ.

Ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο ὅπου εὗρισκόμεθα, εἰς τὸ Ζυθῶνα τοῦ Μπεριουδάκη, τὸ σοβαρὸν ὡς Βαυαρός, καὶ κατηφές ὡς ἡ μελαγχολία, δέν δύναται νὰ βοσκῆσῃ ἕστω καὶ Ἀρκάδική Μοῦσα, διότι ἐδῶ ὑπάρχει ἄρηνητικός πῶλος διὰ τὴν ποίησιν.

Σοβαρὸς ὑπὲρ τὴν πνευματώδη ἀττικὴν ὕμων κεφαλὴν ἐπικρέμαται θόλος, ἐπαπειλῶν νὰ καταπλακώσῃ τὴν ὡς πτηνὸν χηνὸς ἐλαφρᾶν ὕμων φαντασίαν. Δραπέτιδες φεύγουσιν αἱ ἰδέαι σὰς περίφοβοι' ἡ δὲ κεφαλὴ μένει φαλακρά ἰδεῶν.

Κεφαλὴ ξηρὰ ὡς ἡ ἔρημος.
Σαχάρα, ἐν ἧ οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται ὕσσις.
Ὅλη ἡ δύναμις τοῦ λογικοῦ σὰς, ἀδιάφορον ὁπόσων ἔμπων ἔχει τὴν δύναμιν, ὅλη ἡ προσοχὴ σὰς συγκεντροῦται εἰς τὸ πρὸ ὕμων πληρὴς ποτήριον ἐκ ζυθοῦ τοῦ γερμανικοῦ. Οὕτω πως σκέπτονται οἱ λαοὶ, ὅπουταν ἐθισθῶσι νὰ μὴ σκέπτονται!

Κάθεστε λοιπόν ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ οὐδὲν σκεπτόμενοι, περὶ οὐδενὸς φροντίζοντες, διότι ἀπέναντι τοῦ ζυθοῦ τὸ λογικόν ἀσπάζεται τὴν πολιτικὴν τῆς ἀδρανείας, ὥσει τὸ λογικόν σὰς νὰ ἦτο δῆθεν ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον, κατὰ τὸν ἠωσοτουρκικὸν πόλεμον.

Αἶφνης μιὰ μυῖα σταθεμεῖ ἐπὶ τοῦ μετώπου σὰς. Ἦ μιὰ ἐμφωλεῖται, πετᾷ, τολμᾷ ὡς μιὰ ἰδέα. Κάμνει δύο τρεῖς γύρους ἐπὶ τοῦ μετώπου σὰς μεθ' ὄλων τῶν συνήθων ἐρωτοτροπιῶν, τὰς ὁποίας ἀπαντῶμεν εἰς τὰς δορκάδας τῆς

— Μήπως τὸν ἐνόησε κανεὶς!—Εἶπεν ἡ Λουσάρ—ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπετύχατε ἓνα σύντροφο πολὺ κακό. Αὐτὸ μόνον ἔξερῳ. Μὰ τὸν ἐγνωρίζατε καλὰ τί ἄνθρωπος εἶναι, κύριε Ἰάκωβε;

"Εκεῖνος χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν ἀμείως ἤνοιξε τὰ χέως τὸν σάκκον του καὶ ἐφυλλομέτρηε ἐν πρό: ἐν ὅτι εἶχεν ἐντὸς αὐτοῦ.

"Ἀμφότεροι οἱ Λουσάρ ἤνοιξαν ὅσον ἠδύναντο τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ περιεργείας καὶ ἐν ἐνὶ στόματι ἠρώτησαν—Μήπως ἐχάσατε τίποτε;

— "Ὅχι" τίποτε. Νὰ με κάμῃ ὅμως νὰ χάσω τὸ τραίν καὶ ὁ κύριος Δωρναὶ νὰ μὲ περιμένῃ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ... — Καὶ εἶπε ἀπὸ πολλαῖς ἡμέραις εἰς τὸ Χάβρ;—ἠρώτησαν ὁ Λουσάρ.

— Ἀπὸ χθὲς τὸ γεῦμα. Καὶ ἄν αὐτὸς ὁ διάβολος δέν ἐτύχαινε ἐμπρὸς μου μόλις ἐπάτησα τὸ πόδι εἰς τὴν ξηρὰν καὶ δέν ἐρριπτε τ' ἀγκίστρι του ἐπάνω μου θὰ ἤμην σήμερα εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ κεφάλι θέλει κτύπημα εἰς τὸν τοῖχο, θέλει σπάσιμο! Ὅταν ἦλθε μὲ ἀνοικτάς ἀγκάλας νὰ με ὑποδεχθῇ, ὡσάν νὰ ἦμεθα παλαιοὶ φίλοι, νὰ με ἐρωτᾷ διὰ τὸν ἀδελφόν μου καὶ δέν εἰζώρω διὰ ποῖον... (Ἀκολουθεῖ)

Κ. Γ. Εἰενος.

ἀκτής τοῦ Φαλήρου. Στείτε πρὸς ὄλιγον τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ μὲν φεύγει, διὰ τὴν διασκέδαση ὀλίγον ἐπὶ τοῦ κροτάφου σας. Τὴν ἐκδιώκετε καὶ ἐκεῖθεν, ἐκείνη κάμνει μίαν ἐπισκεψίν εἰς τὸν τράχηλόν σας, λέγει μίαν καλημέραν εἰς τὸ ὄτιόν σας, κάμνει μίαν ἐκδρομὴν ἐπὶ τῆς ρινός σας, εἰσέρχεται διὰ τὴν ἀνακαλύψη δὲν ἠξέσω τί ἐντὸς τῶν ρωθίωνών σας, ἐπιμένει νὰ σᾶς φιλήσῃ εἰς τὰ χεῖλη, ἐνῶ σεῖς, ὡς τὴν ἀνεκαλύψατε τὸ ἀεικίνητον, κινεῖσθε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὄλον τὸ σῶμα, διαμαρτύρεσθε, θυμῶντε, κοκκινίζετε, τὴν ὑβρίζετε, ὀργίζεσθε, τὴν ἀπειλεῖτε, τὴν καταρᾶσθε, προσπαθεῖτε νὰ τὴν συλλάβητε, νὰ τὴν φονεύσῃτε, ἀλλ' ἀντὶ νὰ πράξητε ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα, ἀναποδογυρίζετε τὴν τράπεζάν σας, ρίπτετε τὸ πατήριόν σας, χύνετε τὸν ζυθόν σας, ἐκιδίδετε τέλος ὀλοκλήρον ἐν Βαρτελιῷ ἐν πλήρει ζυθοπωλείῳ καὶ ὅταν ἀπυθισμένοι πλέον ἐκ τῶν μόχθων τοῦ πολέμου ἐπανευρίσκετε τὴν θέσιν σας, ἀνακράζετε, ὡς ἐγὼ τῶρα τὸ παιδί :

— *Φέρε μας τὰ ἴδια.*

* *Ἐπειτα ὁμως . . .*

Ἐπειτα νομίζοντες ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐτράπη εἰς ἀτακτον φυγὴν καὶ ὅτι δύνασθε ἥδη νὰ ἀπολαύσῃτε τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης λαμβάνετε μηχανικῶς τὴν Νέαν Ἑλλάδα καὶ ἀναγινώσκετε τὸ κύριον ἀρθρον τῆς ἀρθρον σπουδαιότατον, ἐμβριθέστατον, ποιητικώτατον, μετ' ὕψους φαντασίας συγκαθέρου τῶν ἀνέμων, μετ' ἀβάθους ἐνοιῶν σκοτεινῶν ὡς τὰ μυστήρια, μετ' ἀλάτους ἀκαταλόγιστων συλλογισμῶν καὶ μετ' ἄμετρον ἐξάστῃλλον ἀρθρον ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν ἐννοεῖτε τίποτε, διότι ὁ ἀρθρογράφος δὲν λέγει τίποτε. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σᾶς ἐμποδίζει καθόλου τοῦ νὰ τὸν ἐπιδοκιμάσῃτε, τοῦ νὰ εἰπῆτε ὅτι γράφει πολὺ καλὰ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ γράψῃ τις καλλίτερον, ὅτι τὰ γραφόμενά του εἰσι καθ' ὀλοκλήριαν σύμφωνα μετὰ τὰς δοξασίας σας, μετὰ τὰς ιδέας σας, μετὰ τὰ φρονήματά σας.

Ἐν Ἀθήναις ὁ μόνος τρόπος δι' οὗ εἰς κάλαμος δύναται νὰ ἀποκτήσῃ φήμην εἶναι νὰ γράφῃ τίποτε. Γράφον ὅσα θέλει καὶ περὶ οὗ τίνος θέλει, ἀλλὰ πρόσεχε νὰ μὴ γράψῃ τίποτε. Ἀκολουθῶν τὴν δημοσιογραφικὴν ταύτην ὁδὸν συμβαδίζεις μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ δημοσίου, ὅπερ δὲν ἔχει πνεῦμα, δὲν ἔχει γνῶμην, δὲν ἔχει λόγον, δὲν ἔχει θέλησιν.

Γράφον ἀρθρον, ἀλλὰ περιτύλιξε τοὺς συλλογισμοὺς σου μετ' ὀπιον, κάπνισον τὰς ιδέας μετὰ χαλκῆς πρώτης ποιότητος, βάπτισον τὸ ἀρθρον σου εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀδερφικικοῦ πνεύματος ἐντὸς τοῦ δραστηκωτέρου ναρκωτικοῦ καὶ πρόσφερε το εἰς τὸν Ἀθηναῖον. Κατόρθωσας νὰ τὸν ἀποκοιμίσεις ; Ἐγίνης δημοφιλέστατος. Ἰκανοποιήσας τὸ φρόνημά του.

Τὸ φρόνημά του εἶναι ὕπνος. Κοιμάται βρῦτάτα. Δὲν συναισθάνεται ὅτι ἐπιδραμόντες οἱ κορσοὶ, ὡς οἱ Κιρκάσιοι, ἀπορροφῶσι τὸ αἷμά του καὶ οὐδέποτε θά λάβῃ τὴν δόξαν νὰ εἰπῇ ὡς πάλαι ποτε ὁ κορσοκτόνος :

Οἱ κόρσοι ἄχρη κόρσοι κορσοκτόμοι, ἀλλ' ἰκορέσθησαν γὰρ τὸς κόρσοι ἰκορσοί.

Ἐξακολουθεῖτε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ποιητικώτατου ἀρθροῦ κατ' ἐνῶ εὐρίσκεσθε εἰς τὸ σπουδαιότερον αὐτοῦ μέρος :

ἐνῶ ὡς μέλισσα προσπαθεῖτε ἀπνευστί νὰ ροφήσῃτε τὴν ὠραιότεραν καὶ ὑψηλοτέραν τοῦ ἀρθρογράφου ιδέαν, αἰφνης ἢ πανούργως μὴ ἐρχεται καὶ κἀθηται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ιδέας ἐκείνης καὶ σᾶς ἐμποδίζει νὰ τὴν ἀποτελειώσῃτε.

Τότε πλέον *φουρκίζεσθε*. Συσπάτε ἐντὸς τῶν χειρῶν τὴν ἐφημερίδα. Ἀποκλείεται ἐντὸς τοῦ ποιητικωτάτου ἐκείνου ἀρθρου ἡ μῦξα, ἥτις, μὴ εὐρίσκουσα διέξοδον, ἀρχίζει μίαν ἀπὸ τὰς γνωστὰς ἐκείνας μελωδίας τὰς ὁποίας συνήθως ψάλλουσιν αἱ μῦξαι ἐνθουσιῶσαι, ὅποταν αἰσθανθῶσιν ἐνυπάρχουσάν που πύσην.

Πολιορκουμένη προσπαθεῖ νὰ διασπάσῃ τῆς πολιορκίας σας τὴν γραμμὴν, θέλει νὰ κάμῃ ἐξοδον, ἀλλὰ σεῖς στρατηγικώτατα συστέλλετε τὰς παραλλήλους σας, διατάσσετε ἐξοδον, καὶ ἡ πτερόεσσα ἐκείνη ὑπαρξίς παραδίδεται καὶ πίπτει, ἐντὸς τοῦ ζυθοῦ σας.

Μὴ παραξευθεῖσθε ἂν εἶπον ὑπαρξίν τὴν μῦξαν. Ὅλοι εἰμεθα ὑπαρξίς ἐδῶ κάτω. Ὅλοι λαμβάνομεν τὴν μερίδα μας ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἡλίου. Ὅλοι ἀναπνέομεν τὸν αὐτὸν ἀέρα, ἀνθρώποι, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων καὶ μετὰ τῶν πετεινῶν τῆς γῆς. Λέγω τῶν πετεινῶν τῆς γῆς, διότι οἱ πετεινοὶ τοῦ οὐρανοῦ εἰσὶν οἱ ἀγγελοὶ. Ὅλοι ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς λαμβάνομεν τὴν ζωὴν. Μόνον τὰ προσωπεῖα ματρ διαφέρουσι. Σὺ φέρεις προσωπεῖον ἀνθρώπου, ἐκεῖνος προσωπεῖον ζώου, ὁ ἄλλος προσωπεῖον ἐρπετοῦ, ἐγὼ ἐπιφυλλογράφου. Τίς πταίει ἂν ἡ φύσις ἐνῶ παίξῃ ἐξήρπην ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ μίαν ζωὴν μετ' προσωπεῖον μύξας ;

Εἶναι λοιπὸν ὑπαρξίς καὶ ἡ μῦξα αὕτη, ἥτις ἡμιθανὴς παλαίει εἰσέτι πρὸς τὸν θάνατον σπαράζουσα ἐντὸς τοῦ πελάγους τοῦ ποτηρίου σας.

Ἐυφραίνεσθε ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς καταστροφῆς τῆς ἐχθρᾶς μύξας, λαμβάνοντες δὲ ὕψος Οὐγγλικῶνος ἀναφωνεῖτε : **Splendid !** καὶ κενώνετε τὸ ποτήριόν σας !

Splendid ! ἀναφωνήσαμεν καὶ ἡμεῖς ἀναγνώσαντες εἰς ἐν νεκροταφεῖον τὸ ἀκόλουθον ἐπιτύμβιον μετὰ τὸ ὅποιον τελειώομεν τὴν λέσχην μας.

*Ἡ Μαργιῶρα κεῖτ' ἐδῶ θυγάτηρ Γεωργίου
Μογογενῆς ἐπαινετὴ σβζηνος Γρηγορίου
Νεότης κάλλος ἀριτὴ ἦτο ὁ στολισμὸς τῆς
Φεῦ ! θρηνον ἐπροξέηνε σ' ὅλους ὁ χωρισμὸς τῆς
Ἡ γιαιγιά τῆς ἡ Δεσποίνου τὴν ἔλαβε κορτά τῆς
Ἄρησεν ὁμως ὄργανὰ τὰ φίλιεα παιδιὰ τῆς
Ἡ μήτηρ τῆς Βασιλικῆ μαμὴ τὴν ἐπιστήμη
Ἡ λύπη τὴν κατήνησε ὑποχόνδριος νὰ γίγη.
Ἐγκνος ἐτελευτήσεν ἐτῶν δεκαετρία.
Ἡ θάνατε παράκαιρα ἤρπασες τέτοια νέα.*

Κακότυχος σύζυγος, δύστηνα τέκνα, ἀτυχῆς ἡ μήτηρ, ἀλλ' ἀτυχέστερος τούτων ὁ ποιητής. Εἶς τάφος. Ἐπὶ τοῦ τάφου ἐν μάρμαρον καὶ ἐπὶ τοῦ μάρμαρου ὁ γέλωξ.

Θάνατος σκεπασμένος μετ' γέλωτα.

Δη...

Η ΕΛΛΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Κυρὰ Εὐρώπη ! Δύσκολο μοῦ φαίνεται τὸ πρᾶμμα. Γὰρ νᾶθρα λόγους βολικοὺς νὰ σὲ εὐχαριστήσω, Γιάτ' καὶ εἰς τὴν Παναγιὰ ἂν εἶχα κάνει τάμα. Καὶ τέτοια χάρι ἀνέλπιστη ἤθελε τῆς ζητήσω. Μὲ μοναχὰ τὸ Μπραῖλα καὶ μετὰ τὸ Δηλιγιάννη, Ὅυτε αὐτὴ δὲν ἤθελε τὴν χάρι νὰ μοῦ κάμη.

Τὴν Ἡπειρο ; τὰ Γιάννενα ; καὶ ὅλη τὴ Θεσσαλία ; **Ἄ !** μοῦρχεται νὰ τρελλαθῶ, νὰ φύγω, νὰ πετάξω, Μοῦ φαίνεται πῶς εἰμ' ἐκεῖ χωρὶς ἀμφιβολία. Πῶς βλέπω ἕνα Θεσσαλό ! . . ὦ ναί ! θὰ τοῦ φωνάξω — **Στραγαλαντζή ! Σαλεπιντζή !** καὶ Χαλθαδτζή ἀκόμα . . . **Ἄ !** ὅλα τὰ εἰς κτλ αὐτὰ γεμίζουμε τὸ στόμα.

Καὶ μοῦρχεται νὰ τρελλαθῶ !! Ἐλα παιδί μου εἶλα ! Ζῶσαι καὶ σὺ τὰ ἀρματα, ἀρπαξε τὰ κουμπούρια, Κ' ἂν δὲν φορῆς ὀλόλευκη χιονάτη φουσανέλλα Μ' ἀρέσεις καὶ μετὰ τὰ στενά αὐτά σου τὰ μπουντούρια. Κ' ἂν δὲν φορῆς φέσι καὶ σὺ, καλ' εἶναι καὶ οἱ σκούφοι, Φτάνει μοναχὰ μιά σταλιὰ νὰ κουνηθῇς **μαγκούφη.**

ὦ ! ἐβλαστήμησα ! ἀλλὰ ἂν ἤξευρες παιδί μου Πόση πτάιστήρια μοῦ χαρὰ αἰσθάνομαι μεγάλη, Ὅθ' ἀσχερωσες βέβαια τῇ βλαστημῇ αὐτῇ μου. Καὶ τοῦ μυαλοῦ μου τὴ φρικτὴ ποὺ ἔχω παραζάλη **Ἄλλο θὰ σοῦλεγα** — καὶ αὐτὸ μοῦ φαίνεται σοῦ στέκει **Μαγκούφη** εἶναι γρουσουλιά, καλλίτερα **ζεβζέκη.**

Ἄχ ! πῶς βαστοῦσε τὸ παιδί ἡ μάνα του νὰ βλέπῃ Μεσ' τὰ σοκάκια μοναχὸ νὰ τρέχῃ ἀγάγια, ἀγάγια. Καὶ τότε μιὰ βραχνὴ φωνὴ ν' ἀκούῃ σὰ **σαλέπι,** Μελένιο κάποτε χαλβᾶ, κ' αἰώνια στραγάλια, Πέταξε τῶρα τὸ ντορὸ καὶ τὸ σκερπάνι πέτα. Ἄσπιδά τῶνα ἄς γενῆ καὶ τ' ἄλλο μπαγιονέτα.

Ὅμως ἐπαραφέρθηκα ! **Ἄ !** ἡ φτωχὴ μητέρα ! Ὅταν τῆς δίνουν τὸ παιδί ὁποῦ τὸ εἶχε χάσει. Χύνεται, τὸ φιλεῖ παντοῦ, στὰ μάτια, στὴ γαστέρα. Μὲ κίνδυνο τὸ χάριστ' ἀκόμα νὰ ζεχάσῃ. Καὶ νὰ τὸ ἴδιο ἐπάθα μετὰ τὴν Εὐρώπη τῶρα. Σ' αὐτὴ τὴν ἀγγελόφερτη κ' ἀνέλπιστῇ μου ὦρα.

Ἄχ ! νὰ μποροῦσα καὶ ἐγὼ μιὰ τέτοια καλωσύνη. Νὰ σοῦ τνε ζεπλήρωνα μιὰ μέρα ἡ καῦμένη, Ὅθ' αὐτὸ δινα ὀλόκληρο τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη. Καὶ τ' ἄλλα ὅσα βρίσκονται μέσα στὴν οἰκουμένη. **ὦ !** καὶ ἐσὲς ἂν βρισκεσαι στοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα. Μοῦ φαίνεται καὶ τὸ θεὸ θὰ σοῦδινα ἀκόμα !

De Cock.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

* Ἄν ὁ στρατὸς μας καταλάβῃ ποτε τὰ Ἰωάννινα, καὶ ἂν μέχρι τότε πρωθυπουργὸς ὁ Τρικοῦπης, ἴδου πῶς θ' ἀναγγείλῃ τὸ γεγονός ἡ **Ἐφημερίς :**

Ἄ Ἕλληνας στρατὸς ἐξῆλθε τῶν συνόρων εἰσελάσας καὶ εἰς Ἰωάννινα, πρὸς καταδιώξιν τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Κοκοράδα λειποτακτῆσαντος μετ' ἰσοδύνατον.

Περὶ τῆς νέας *Du gazon* τοῦ θεάτρου ἔλεγε κακῆ τις κυρία :

— Εἶναι μικρὴ ἀκόμα καὶ δὲν ἔχει δόντια· γὰρ τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ τραγουδήσῃ.

Ἐν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου ὁ κ. Α. . . . ἤκούσθη λέγων περὶ τῆς κυρίας *Λασάλ :*

— Αὐτὴ εἶναι ἡ περιφρομένη σας ; Αὐτὴ εἶναι διὰ Καφε Σαντάν !

Ἴδου τί ἀσυνόμους τοῦ θεατρικοῦ γούστου εἶχομεν !

Τὰ τόσον ὠραία φαγητὰ τοῦ *Table d' Hotel* τοῦ Φαλήρου ἀπὸ τίνος παρέχουσι γεῦσιν καπνίλια, ἀλλὰ τόσον ἐδγενοῦς, τόσον ἀριστοκρατικῆς, ὥστε ὅλοι οἱ συνδαιτυμόνες μετὰ τὸν μορφασμὸν τὸν ὁποῖον γεννᾷ καπνισμένον φαγητὸν, στρέφουσι τὰ ὄμματά των εἰς ἐν ὠραῖον ὁμογενεῖς ἡμισυ, τὸ ὁποῖον καπνίζει . . . καὶ τοὺς καπνίζει.

Ἐκ τῶν ἀνυπομονωτέρων εἰς ἠκούσθη λέγων διὰ τὴν ὁμογενεὴ Κυρία :

— Ἄ ! θὰ τὴν κάμω νὰ τὰ καπνίσῃ !

Ἡ *Σαριβαρῆ* τῶν Παρισίων ἀφηγεῖται ὡς ἱστορικὸν τὸ ἐξῆς γεγονός, κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς ἐν Βερολίνῳ Συνδιασκεψῆως.

Ἡ πρόεδρος κυττάζει γύρω του.

— Τί ζητεῖτε ; ἐρωτᾷ εἰς τῶν πληρεξουσίων. Μήπως ἐχάσατε τὰ γυαλιά σας ;

Ἡ Οὐκί . . . Ζητῶ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἰταλίας, τὸν κ. Σαμπύρωφ.

— Καλὰ λένε . . . Ὁ κ. Σαμπύρωφ λείπει, ποῦ νὰ εἶναι ;

— Εἰς Δρέσδην, ἀκούεται μία φωνή.

— Εἰς Δρέσδην ; Τί νὰ κάμη.

— Τοῦ ἦλθε ὄρεξις νὰ φιλήσῃ τὴν γυναῖκά του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴν πύξῃ.

— Μὰ τότε ἡ συνεδρίασις ἀναβάλλεται ἕως ὅτου ὁ κ. Σαμπύρωφ τελειώσῃ τὰ φιλήματα του μετὰ τὴν γυναῖκά του.

Τὸν κ. Σαμπύρωφ τὴν γνωρίζουν καλὰ αἱ Ἀθηναῖαι, ὄχι, χωρὶς τὸ αἰ, αἱ Ἀθηναῖαι, ὥστε νὰ πιστεύσουν εἰς τὸ ἀνέκδοτον.

Ἡ ἀ' Ἐλευθερία κρῖνουσα τὴν ἀ' Ἐφημερίδα κρῖναςαν τοὺς κρῖναντας τὸν ἀ' Ἰουνίου Βροῦτον γράφει : «Μὰς ἤρεσεν ἡ κρίσις τῆς ἀ' Ἐφημερίδος» θὰ τὴν κρῖνωμεν ὅταν τὴν ἀναγνώσωμεν ὅλην. Τῶρα περιμένομεν νὰ γράψῃ ἄλλη τις ἐφημερίς : «Ἐδομένον ἐν τῇ ἀ' Ἐλευθερία» κρίσιν τῆς κρίσεως τῆς ἀ' Ἐφημερι-

δος δια την κρίσιν των κριτών. Περιμένομεν να την κρίνωμεν αφού αναγνώσωμεν και τας τέσσαρας σειράς της, διότι χθές την νύκτα το κριρίον μας έτελείωσε, ενώ έτελειόνομεν την δευτέραν άρὰδα. *

Ίδου τίνα δρισμόν έδωκεν εις της α' Εφημερίδος: Φύλλον αναγινώσκόμενον όπερ δέν αναγινώσκειται.

Η Πρωτα του κ. Δελιγιάννη συναγωνίζεται εις τας εύφρολογίας μετά του κ. Ρυΐδου, ως ο πάτρων της εις το Βερολίνον άντεπαράχθη με τους άπαρτίζοντας το συνέδριον διπλωμάτας.

Είς το προηγούμενον φύλλον πειράζουσα τον Έρρορον της Βιβλιοθήκης λέγει ότι προτίθεται να χωρίση τους άρρενας συγγραφείς από των θηλειών, άτε μη άνεχόμενος σκάνδαλα.

Έλσημόνησεν όμως την καταγωγή της, διότι άλλως θα έγραφεν ότι ο κ. Ροΐδης προτίθεται να χωρίση τους άρρενας από των άρρένων.

Η σκηνή εν Πειραιεί παρά το καρνείον των Τεχνιτών. — Καλή Ζήση, τί είναι αυτή ή μπαράγκα που φτιάχνουν αυτού;

— Είναι βε για τους νεοκράτες, για να την βλέπη ο κόσμος και να παρηγορηται που δέν έχει νερό ούτε την..... γλώσσά του να βρέξη.

Όπως ο Λουδοβίκος ΙΑ'. δικαίως έλεγεν: L' empire de France c' est moi—ούτως περί της Κυρίας Λασσάλλ δύνανται να λεχθη: La salle de theatre c' est Lassalle.

Ξεύρετε ότι ο θερμότερος πατριώτης εν όλαις ταίς Άθηναις — θερμότερος και της θερμότητος αυτής—είναι ο διευθυντής του Τηλεγράφου. Ό άνθρωπος καίεται από . . . mais chut! faut pas qu' on le dise—άπό πατριωτισμόν.

ΕΝΤΡΟΠΗ, ΕΝΤΡΟΠΗ, ΕΝΤΡΟΠΗ!

Άν ή πρωτεύουσα μας συνεμεριζετο την γλώσσαν και το φρόνημα των όλλγων αντιπολιτευομένων όργάνων, ή πρωτεύουσα αυτή ήξιζε κρέμασμα.

Ουδέποτε ή ιδιότηεια ένεδύθη τοσοούτο μαύρον χιτώνα, όσαν μαύρη είναι ή κινούσα την ρυπαράν της γλώσσαν ψυχή. Πίπτουσι και ώχρϊώσι πρό των συγχρόνων εν μέσαις Άθηναις εκδηλώσεών της οι κακουργότεροι τύποι ούς έφαντάθη ή τερατοουργός φαντασία του μεγάλου ποιητού της Άγγλίας. Εΐδατε την Λαΐδη Μάκβεθ; Άλλά τί είναι αυτή άπέναντι της μιλαίδης έφημερίδος; τούτου ή έκείνου του κόμματος, αυτών ή έκείνων των ανθρώπων; Τύπος άγγέλου ή τουλάχιστον τύπος άρετής.

Δέν πρόκειται πλέον περί συμπολιτεύσεως και αντιπολιτεύσεως, ούτε περί άρχων και πεποιθήσεων, ούτε περί άτομικής έχθρας ή μίσους, ούτε περί διαβολών ή συκοφαντιών. Ό άγων γίνεται περί την καταπολέμησιν και τον έξευτελισμόν ενός κράτους, ύπ' αυτών έκείνων οΐτινες λέγονται διερχμενείς, αντιπρόσωποι, υπέρμαχοι του κράτους αυτού.

Καθ' έκάστην πρωίαν ή Έλλάς σύρεται ύπό πέντε εξ δημοσιογράφων, όπισθεν των όποιων κρύπτονται δέκα είκοσι βουλευται, είκοσι τριάντα άνάνδροι τυγοδιώκται, ως να ήτο ή Έλλάς Έβραϊος, και οι χρόνοι εν οις ζώμεν μεσαιωνικοί, ως να έπρόκειτο τον Έβραϊον αυτόν να έκθέσωσιν εις την ύβριν, τον σαρκασμόν, το πτύσμα και την αίκίαν.

Είναί περίεργος ή τωρινή της Έλλάδος θέσις. Εύρίσκειται άπέναντι εξ μεγάλων δυνάμεων αίτινες συνέλαβον σπουδαίαν άπόφασιν αύξήσεως του τόπου ποσοτικώς κατά το έν τρίτον και ήθικώς κατά το διπλάσιον. Την μέν Έλλάδα ζητούν να ώθήσωσι προς νέον μεγαλειον, νέαν πρόοδον, νέον υλικόν πλούτον, πεντακοσίας δε χιλιάδας νέως δουλών Έλλήνων να έλευθερώσωσι, προσαρτώντες εις το έλευθερον Βασίλειον.

Πρόκειται τώρα να βιασθη εις την παραχώρησιν αυτήν ή Τουρκία.

- Θά βιασθη ύπό των δυνάμεων;
Θά βιασθη ύπό της Έλλάδος;
Θά βιασθη και ύπό των δύο όμοϋ;

Εΐσαί επί των ζητημάτων τούτων ούδέν είναι γνωστόν. Άλλ'αί δυνάμεις φαίνονται διατεθειμέναι κατ' ύλικώς να βοηθήσωσι την Έλλάδα προς έκτέλεσιν του δόγματος αυτών διότι άλλως θα ήσαν γελοΐαι δυνάμεις εάν πλατωνικώς κύοντο μόνον εις την Έλλάδα μεγαλεια και δόξαν, ως να ήσαν αϊ δυνάμεις ίερείς δεόμενοι ύπερ πλεόντων, όδοιπόρούντων. Άλλ' ή Έλλάς όφείλει να παρασκευασθη σπασμωδικώς και να συλλέξη όλας τας δυνάμεις της, ως άνθρωπος όστις ή άπέναντι έχθρου ή άπέναντι κινδύνου ή άπέναντι θανατηφόρου τινος πηδήματος συγκεντρώνει εις έν σημειον, εις μίαν θέλησιν όλας τας εν ενεργεία και όλας τας λανθανούσας δυνάμεις του όπως φθάση εις έν σωτήριον άποτέλεσμα.

Ηδύνατο ή Έλλάς να μη περιέλθη εις την ανάγκην της σπασμωδικής αυτής συλλογής; των δυνάμεων εν ώρα κινδύνου, εάν από της αναγορεύσεως αυτής εις ανεξάρτητον κράτος διώκουν νοϋς και ήθικη τον τόπον τούτον. Άλλ'ό,τι μέχρι πρό τριών μηνών επί πεντηκονταετίαν όλην δέν έγένητο, δέν ήτο δυνατόν να γίνη έντός τριμηνίας, άφ' ής ανέλαβε την διοίκησιν του τόπου ο κ. Τρικούπης.

Ό νέος πρωθυπουργός διαδεχθείς κυβέρνησιν έθνικου αίσθους και έσωτερικής παραλυσία; άποπειράται να άνέλθη εις το ύψος των περιστάσεων ύπ' ών περιτοιχείται. Έάν οι έχθροί του θελήσουν επί μίαν στιγμήν να φανοϋν τίμιοι όχι άπέναντι άλλων, άλλ' άπέναντι της συνειδήσεώς των, θα τή όμολόγουν ότι ούδαις άλλος πρωθυπουργός θα έπρατέτι περισσότερο του κ. Τρικούπη.

Όστε τίνα πολεμείτε;
Την πατρίδα, ώ παράδοχοι φιλοπάτριδες!

Καλιόβάν.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΛΙΣ

— Τί; γεωγραφία! Ούρ!

Και ή άναγκώστρια έτοιμάζεται να στρέψη σελίδα. Λέγω να στρέψη επί τη έγωιστική ύποθέσει, ότι το «Μη Χάνεσαι» δέν θα σταίλη το άρθρον μου εις την τελευταίαν να κρατη συντρογιά των είδοποιήσεων.

— Κιλό, μα γεωγραφία.

— Όλίγην φιλοπατρίαν, κυρία μου, όλίγην φιλοπατρίαν.

Πρόκειται περί νέας πόλεως της Έλλάδος, δια την ά κήκτησιν της όποιας δέν θα χυθη ούτε αίμα ούτε μελάνη, δέν θα έξοδοϋθωσιν ούτε χρήματα ούτε χάριτες, δέν θα τα ξεϊδεύση ούτε ο βασιλεύς ούτε ο Μεταξάς, ούτε ή βασίλισσα ούτε ο Αέλλη.

Όλίγην φιλοπατρίαν, κυρία μου, όλίγην φιλοπατρίαν. Να ήξευρες τί ώραία πόλις! Έχάραξα το σχέδιόν της χωρίς ν' άντυχήσω κανένα, ούτε τον Κίπερτ, ούτε τον Δάμιτσαν, ούτε τους έπιτελείς, ούτε τον Παπαδάκην.

Είμαι ο Κολόμβος και ο Αμερικός της συνάμα.

Ότετα από όλα αυτά είχα το δικαίωμα, πριν την χαρίσω, να θέσω τους δρους μου, να ζητήσω παράσημα, να κάμω θόρυβον, να προκαλέσω δύο, τρία κύρια άρθρα έφημερίδων, άλλ' είμαι μετριόφρων, πολύ μετριόφρων.

Καθείς έχει τας άδυναμίας του. Σϋ, κυρία μου, να έχης δύο έρκατάς. . . μόνον, οι έρκατάί σου να μάχονται αντί να συμμαχοϋν, οι Έλληνες να θυσιάζουν ύπερ πατρίδος τα στόματά των και τα ότα των άλλων, εγώ να ήμαι μετριόφρων.

Δέν περιγράψω τας καλλονάς της.

Elle est idéale, idéale, idéale.

Έχει όμως και τας περίεργάς της. Όπως άνθη τινα ζή μόνον την νύκτα. Ό ήλιος την διαλύει. Διά τούτο καλείται Νυκτόπολις.

Περί του φωτισμού της δέν λαλώ. Να είπω, ότι φωτίζεται από τὰ βλέμματα των κυριών θα ήτο πολύ ρωμαντικόν, να είπω, ότι φωτίζεται από τὰ τσιγάρα των κυριών θα ήτο πολύ της πραγματικής σχολής, να είπω, ότι δέν φωτίζεται καθόλου, θα ήτο το άληθέστερον, άλλ' ίτως θα την έστέρει πολλών συμπαθειών. Διά τούτου προτιμώ να μην είπω τίποτε.

Περιορίζεται πανταχούθεν ύπό θαλάσσης την όποιαν πρέπει να διελθης άνευ πλοίου. Το άληθές είναι ότι τὰ νερά της δέν είναι και τόσον βαθεία. Το πολύ βυθίζεται μέχρις άστραγάλων. Ένιοτε όμως, όταν συνταράσσεται, οι άφροί της φθάνουσι μέχρι της Νυκτόπολεως και την πλημμυροϋσι.

Η γλώσσα των Νυκτοπολιτών όλίγον διαφέρει της ήμετέρας. Ούτω π. χ. το νερόν της θαλάσσης καλοϋσι γάμα και τους άφρους κοινορτίον.

Άντι οικόδομωδν έχει τραπέζας. Διά τούτο λέγεται και Τραπεζούς.

Κάθε τραπέζαί της είναι μικρός οικίοςκος. Λέγεται και άνταποδίδεις έπισκέψεις. Κάμεις λόρτε με την κάτοικον του άπέναντι οικίοςκου. Κάθε σειρά τραπέζων είναι όδός. Και έπειδή μερικά κυρία κάθηνται πάντοτε εις την αυτήν σειράν, θα έπρότεινα να ένομασθούν αι όδοί εξ αυτών.

- Θά ήκουες τότε:
— Είς ποίαν όδον θα κατοικήσης άπόψε;
— Είς την όδον Μαρίας. Και σύ;
— Είς την όδον Έλπινίκης.

Δύνασαι να κατοικήσης όπου θέλεις. Φθάνει να προφθάσης. Αί τιμαί είναι αι αυτάί.

Όταν ο πλκθυσμός αύξάνη, ο άρχιτέκτων χαράττει σχέδιον, άνεγειρεί νέας οικίας και έκτείνει την πόλιν. Όλα αυτά εις την στιγμήν.

Ένιοτε ή πόλις έρημοϋται. Οι κάτοικοί της άποθησκουσι. Και οι μέν άγαθοί μεταβαίνουν εις τον Παράδεισον, όπου τους λικνίζουν τὰ άγίματα των άγγέλων, οι δε πονηροί εις την Κόλασιν. Είς την γλώσσαν των Νυκτοπολιτών ή Τραπεζουταίων ο παράδεισος λέγεται Φάληρον, ή δε κόλασις έχει δύο όνόματα Όρρεϋς και Απόλλων.

Οί διελυθέντες έξω της κόλασεως διηγούνται σπαραξικάρδια.

Λέγουν ότι ήκουσαν κρυγιάς, όλολυγμούς, στεναγμούς, Όψιστε Θεέ, ούρανή και άλλας τοιαύτας έπικλήσεις, αι όποιαι σχίζουν την καρδίαν.

Οί μήτε πονηροί μήτε άγαθοί μεταβαίνουν εις το καθαρτήριον πυρ, τας κλίνας των. Και ότι μέν εύρίσκουν πυρ δέν άμφιβάλλω, δέν όρκίζομαι όμως ότι είναι και καθαρτήριον.

Τώρα όσοι θέλετε να πολιτογραφηθητε εις την Νυκτόπολιν έλθετε την νύκτα και θα την εύρετε πρό του καφενείου Γιαννοπούλου.

Νίκος

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙ

Σίζυγος εκθέτει εις δικηγόρον τὰ παράπονά του εναντίον της συζύγου του καθ' ής ζητεί διαζύγιον.

Μεταξύ άλλων λέγει:

— Μία μέρα κτυπώ την κάμαρά της και δέν μου ανοίγει.

Ό δικηγόρος μετ' ίδιαζούσης άφελείας:

— Όχι, δά, όχι δά, να είμεθα δικαιοί, μπορεί ή γυναίκα να μην ήτο μόνη.

Είς κατάστημα ύδροθεραπευτικής, Κυρία τις συστήλεται να φανη Εΰα πρό του θεραπεύοντος αυτήν ίατροϋ όστις δια να την άφοπλίση:

— Μη κάμνετε τώρα σαν παιδί . . . ο ίατρος δέν είναι άνθρωπος.

— Ναί, αλλά εγώ είμαι γυνή.

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ "ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ,

Α'. | 26 Ιουνίου 1880 | Α'

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΒΟΣΚΟΥ

(Κατὰ Alphonse Daudet)

Τὸν καιρὸ ποῦ φύλαγα τὰ ζῶα ἔς τὸ Δουβαρόν, ἔμενα ἐβδομάδες δόλομαι χωρὶς νὰ βλέπω ψυχὴ ζωντανή μόνος ἔς τὰς βοσκὰς μετὰ τὸ σκύλο μου Λαμπρὴ καὶ τὰ πρόβατά μου. Καμμὶ φορὰ ὁ ἀσκητὴς τοῦ Βυθδοβουνοῦ περνοῦσε ἀπὸ καὶ ζητώντας βότανα, ἢ πάλι ἐβλεπα τὸ μαῦρο μούτρο κανεὸς καρβουνιῆρῃ* αὐτοὶ ὅμως ἦσαν ἀνθρώποι ἀπονήρευτοι, ἄγγιλοι ἐξ αἰτίας τῆς μοναχίας, εἶχαν χάσει τὴν ὄρεξιν τῆς κουβέντας, εἴπειτα δὲν ἤδεραν καὶ τίποτε ἀπ' ὅσα κρουρολόγουνταν ἔς τὰ χωριά καὶ ἔς τῆς πολιτείας. Ὡστε καθὲς δεκαπέντε μέρας, ἅμα ἀκούα τὰ κουδούνια τοῦ μουλαριῦ μου, ποῦ μοῦφερα ἀπὸ τὸ σπιτί τὰς προμήθειαις τῆς δεκαπενθήμερίας, καὶ ἐβλεπα νὰ ξεπροβάλλῃ ἄλλο ἄλλο ἀπ' τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ τὸ τρελλὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ μιάρρου (*) ἢ τὰ κόκκινα μαλλιά τῆς γριῆς θεῆς Νοράντας, ἤμουνα μὲ τὴν ἀλήθειαν πολὺ εὐτυχισμένος. Ἐκβαθίνα γιὰ ὅλα τὰ νεκρὰ τοῦ χωριῦ μου, μὲ πλεῖστον φρόντιζα νὰ ῥωτῶ τί γίνονται ἢ κέρη τῶν ἀφεντάδων μου, ἢ κοκκωνίτσα Στεφανέττα, τὸ παιδί ἔμορφο κορίτσι σὲ δυὸ λεῦγε τὸπο γύρω γύρω. Χωρὶς νὰ δείχνω πῶς με παρτένοιαζε, ἐξέτοζα ἀν ἐπάγαγε συχνὰ ἔς τὰ πανηγύρια, ἔς τὰ νυκτεῖα, ἀν τῆς τύχηναν πάντα καινούργιοι ἐργαζόμηναι* κί' ἀν μ' ἐρωτοῦσε κανεὶς τί με μελεῖ γι' αὐτὰ ἔμένα φτωχὰ βοσκὰ τοῦ βουνοῦ, θὰ τοῦλεγα πῶς ἤμουν εἴκοσι χρονῶν καὶ πῶς αὐτὴ ἡ Στεφανέττα ἦτον τὸ παιδί ἔμορφο πρῶτον ποῦ εἶχα ἰδῆ ἔς τὴ ζωὴ μου.

Μία κερκὴ ὅμως, ποῦ ἐπρόκειτο τὰς προμήθειαις, εἶδα πῶς ἀργούσαν. Τὸ πρῶτ' ἔλεγα, «Θ' ἀργήσω νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία, ὕστερον ὅμως, ἵκεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι, καὶ ἔπειτα μία βροχὴ φοβερὰ, κ' ἐτυλλογιόθηκα πῶς οἱ ὄρμαί θα ἤγάγιασαν καὶ δὲν ἔμπορῶσε ν' ἀναβῆ τὸ μουλάρι. Διὰ τὸ πολλὰ, ἔς τὰς τρεῖς ἡ ὥρα ποῦ εἶχε πλεῖστα καθαίρει οὐρανός καὶ τὸ βουνὸ ἄκωκοποιεσε ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὸ ἄλλο, ἀκούα μέσα ἔς τὸ στάξιμο τῶν φύλλων καὶ ἔς τὸ ξεχειλίσιμα τῶν φουσκωμένων ποταμιῶν τὰ κουδούνια τοῦ μουλαριῦ γοργὰ καὶ χαρωπὰ, ὅπως πηγαίνουν ἢ κερκῆ ναις τὴ λαμπρὴ. Ὅμως δὲν τῶρμεν ὁ μικρὸς μιάρρος μῆτε ἡ γριὰ Νοράντα. Ἦτανε . . . ἀν βρῆτε ποῶς! . . . ἢ κοκκωνίτσα μας, παιδιὰ μου, ἢ εἶδα ἢ κοκκωνίτσα μας καθισμένη ἀνάμετα ἔς τὰ κορφίνα, ῥοδοκόκκινη ἀπ' τὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ καὶ τὴν ὄρεξιν τῆς βροχῆς.

* Παιδί τοῦ ὑποστατικοῦ.

Ὁ μικρὸς ἦταν ἄρρωτος, ἢ θεῆ Νοράντα εἶχε πάλι τὰς δικιοποιίας ἔς τὰ παιδιὰ της. Ἡ ἔμορφη Στεφανέττα μοῦ εἶπε ὅλα αὐτὰ, ἐνῶ κατέβαινε ἀπὸ τὸ μουλάρι, κί' ἀκόμη πῶς ἀργήσε νὰ ῥθῇ γιὰτὶ ἤθελε ἔς τὸ δρόμον ἀν τὴν ἐβλεπε ὅμως κανεὶς μετὰ τὰ κυριόκατικὰ της βόσχα, μετὴν κεντημένη κορδέλλα της, μετὰ τὸ ἔμορφο φορεματάκι καὶ τὰς νταντέλλαις της, ὅτ' ἵστανε περισσότερο πῶς εἶχε χασομερῆσαι ἢ κανένα χορδὸν, πρῶτον πῶς ζητοῦσε ναῦρε τὸ δρόμον της πρὸς τὰ βόσχα. Ὡ τὸ μικροῦλακι! . . . τὰ μάτια μου εἶναι ἔμπορῶσαν νὰ ξεκαλλίωσαν ἀπὸ πᾶνω της. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ποτε δὲν τὴν εἶχα ἰδῆ ἀπὸ τόσο κοντά. Κάποτε τὸν χειμῶνα, ποῦ τὰ κοπάδια κατεβαίνουν ἔς τὸν κάμπο καὶ γύριζα τὸ βράδυ ἔς τὸ σπιτί γιὰ νὰ φαῶ, περνοῦσε γλήγορα γλήγορα τὸ γαζάτι χωρὶς νὰ λέγ λόγος ἔς τοὺς δούλους, πάντα στολισμένη καὶ ἄλλο «περῆσαν». . . . Καὶ τώρα τὴν εἶχα ἐδῶ, ἔμπροστά μου καὶ εἶχε φέρει γιὰ τὸ χαιτήρι μου δὲν ἦταν νὰ χάσῃ κανεὶς τὸ μυαλό του;

Ἀφοῦ ἄδειχε ἀπὸ τὸ καλάθι τὰς προμήθειαις, ἢ Στεφανέττα ἀρχίσε νὰ κυττάζῃ με περιέργεια τριγύρω της. Ἀνασκόπως ἄλλο τὸ ὄρειο της γιορτιάτικο φουστάνι, γιὰτὶ ἔμπορῶσε νὰ τὸ χαλάσῃ, καὶ ἔμπῃκε ἔς τὴν στάνην. Ἦθελε νὰ ἰδῇ τὴ γωνιά ποῦ ἔπλεεζα, τὸ παχνὶ μετὰ τὸ χυρὸ, τὴν μεγάλη μου κάπα κρεμασμένη, τὸ τρακμακτούρεο μου. Ὅλα αὐτὰ τῇ διατέλλεζαν. — Δοιπὸν ἐδῶ περῶς τὴ ζωὴ σου, φτωχὴ μου βοσκῆ; Πῶς δὲν στενοχωριόσαι πάντα μοναχός; Τί κάνεις; Τί συλλογίζεσαι; . . . Ὁ Μοῦ ἔρχονται νὰ τῆς πῶ: «Ἐστὶν κερά, καὶ δὲν θάλαγα φέματα, μὰ εἶχε ἕνα τέτοιο φῶς ποῦ δὲν ἔμπορῶσε ναῦρε ἕνα λόγος. Θαρρῶ πῶς θὰ τὸ κατέλαβε καὶ τῆς ἀρεξε νὰ μεγαλῶνῃ τὴ στενοχωρία μου μετὰ τὰς διαβολαίας της: — «Καὶ ἡ γλυκερὰ σου ἀγάπη, βοσκῆ, ἐρχεται νὰ σὲ βλέπῃ καμμὶ φορὰ; . . . Αὐτὴ θὰ ἔσῃ γιὰ βέβαια ἢ Χρυσὴ Κατοίκα ἢ ἐκεῖνη ἢ νεράϊδα Ἐτερέλλα ποῦ τρέχει ἔς τὰς κορφαίς τῶν βουνῶν. . . . Ὁ Κί' αὐτὴ, ἐνῶ μοῦ μιλούσε καὶ γλυκογελοῦσε ἐμοῦζε ἔτσι ἐτσι ἔάν νεράϊδα ποῦ φαίνεται γιὰ μὴ στιγμὴ καὶ ὕστερον χάνεται — Ἐγὼ σου βοσκῆ! — Ὡρα καλὴ, κερά!» Καὶ νὰ σου καὶ φέγεις μετὰ τὰ βόσχα της κορφίνα. Ὅταν ἤθελε ἔς τὴν καθημερινὴν μοσπᾶτι, μοῦ φαίνονταν πῶς τὰ λιθάρι, ποῦ κολοῦσαν ἀπ' τὰ πέταλα τοῦ μουλαριῦ, μοῦ ἐπεφταν ἕνα ἕνα ἔάνω ἔς τὴν καρδιά. Τὰ ἀκούα γιὰ πολὺ, γιὰ πολὺ, καὶ ὡς τὸ βράδυ ἔμεινα ἔάν ἀκοιμισμένος, χωρὶς νάχω τὸ κουράγιο νὰ κουνῆθαι κἄν, ἀπ' τὸ φῶς μῆπως διώξω τὸ φέρον μου. Τὸ βράδυ βράδυ ἅμα ἢ ἄλλο ἀρχίσε νὰ γίνονται οὐρανόεις καὶ τὰ ζῶα τρέπονταν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἔβλαζαν γιὰ νάμπουν ἔς τὴν στάνην, ἀκούω νὰ με φωνάζουν ἀπὸ κάτω, καὶ βλέπω τὴν κοκκωνίτσα μας ὅχι μετὰ γλαστὴ καθὼς πρὶν, τώρα ἔστρεψε ἀπ' τὸ κρῖον πρὸ τὸ πρόβον, ἀπ' τὸ βρέξιμο. . . . Φαίνεται πῶς θὰ βρῆκε κάτω τὸν Σόργον φουσκωμένον, θὰ ἠθέλησε μετὰ κάθε τρόπο

νὰ τὸν περάσῃ καὶ λίγο εὐλειψὲ νὰ πηγῇ. Τὸ τρομερὸ εἶνε πῶς, τέτοιαν ὥρα δὲν ἔπρεπε μετὰ νὰ συλλογιόθηκα γιὰ νὰ γυρίσῃ ἔς τὸ σπιτί γιὰτὶ τὸν ἄλλο δρόμον ἢ κοκκωνίτσα μας δὲν θὰ ἤξερε ποτε νὰ τὸν εἶρε κ' ἐγὼ δὲν ἔμπορῶσα ν' ἀρῆσω τὸ κοπάδι. Αὐτὴ ἡ ἰδέα, νὰ περάσῃ τὴν νύχταν ἔς τὸ βουνὸ, τὴν ἐβασαίνε, τὸ περισσότερο γιὰτὶ θὰ ἀνησυχούσαν οἱ ἄδικοί της. Ἐγὼ τὴν ἐπαρηγόρησα ὅπως ἔμπορῶσα καλλίτερα: — Ἐτὴν Ἀλωνόρην ἢ νύχτας εἶνε μὴ κερκῆ, κερά. . . . δὲν εἶνε παρὰ μὴ κακὴ στιγμὴ. . . . Ὁ Ἀναψα εὐθὺς μὴ μεγάλη φωτιὰ γιὰ νὰ στεγνώσῃ τὰ ποδάκια της καὶ τὸ φουστάνι της, ποῦ ἦταν καταμουσχεμένα ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Σόργου. Ἐπειτα τῆς ἔφερα γάλα, τυράκια* μὰ ἡ καυμένη ἢ μικροῦλα δὲν εἶχε ναῦ μῆτε γιὰ νὰ ζεσταθῇ μῆτε γιὰ νὰ φῆσῃ, καὶ βλέποντας τὰ χοντρά δάκρυα, ποῦ ἀνέβαιναν ἔς τὰ μάτια της, μοῦ ἤρχονταν κ' ἐμένα νὰ κλάψω. Εἶχε πλεῖστα καλονοκτώσει καὶ εἶπε τῆς κοκκωνίτσα νάμπῃ νὰ ἤσυχάζῃ μετὰ ἔς τὴν στάνην. Ἀφοῦ ἄπλωσα ἔάνω ἔς τὸ φρέσκο ἄχυρον ἕνα ὄρειον κατακαίνουργον τομάρι, τὴν ἐκαληλύτησε καὶ ἔπλεε νὰ καθῆτω ἔξω ἐμπρός ἔς τὴν πόρταν. . . . Μάρτυρας ὁ Θεός! μὴ τὴν ἀγάπη ποῦ μοῦκατε τὸ αἷμα, καμμὶ κακὴ ἰδέα δὲν μοῦ ἤρθε τίποτε ἄλλο παρὰ μὴ μεγάλη ὑπερηφάνεια, ποῦ συλλογιόμηνον πῶς σὲ μετὰ γωνιά τῆς στάνης κοντὰ κοντὰ μετὰ τὸ κοπάδι ποῦ τὴν ἐβλεπε ἐκρητισμένο, ἢ κέρη τῶν ἀφεντάδων μου — ἔάν προβατίνια περὶ ἄσπρη καὶ περὶ ἀκριβὴ ἀπὸ ὅλαις τὰς ἄλλαις — ἢ ἡσυχάζε ἐμπιστευμένη ἔς τὴ φύλαξί μου. Ποτε ὁ οὐρανός δὲν μοῦ εἶχε φανῆ τόσο βαθὺς, ποτε τ' ἀστέρια τόσο λαμπρά! . . . Ἐξάρνα ἢ πορτοῦλα τῆς στάνης ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ἢ ἔμορφη Στεφανέττα, δὲν ἔμπορῶσε νὰ κοιμηθῇ. Τὰ ζῶα ἔβλεπαν καὶ ἔβλεπαν τὸ ἄχυρον νὰ τριζῇ ἢ ἐβλάζαν ἔς τὸν αἰθῆρα τοὺς κάλλια εἶρε νάβῃ κοντὰ ἔς τὴν φωτιὰ. Ἐάν εἶδα ἐγὼ αὐτὸ τῆς ἐρριζα τὸ γιδωτόμαρρο μου ἔς τοὺς ὄμους, ζωντανέψα τὴ φλόγα καὶ ἐμείναμε καθισμένοι κοντὰ κοντὰ χωρὶς νὰ μιλοῦμε. Ἄν ἔχετε περάσει ποτε τὴ νύχταν ἔξω, ἔφτερε πῶς τὴν ὥραν ποῦ ἐμεῖς κοιμούμεθα ἕνας ἄλλος κόσμος ζωντᾶ μετὰ ἔς τὴν μοναξιά καὶ τὴν ἡσυχία. Τότε ἢ βρῶσαι τραγουδοῦνε περὶ γλυκὰ καὶ οἱ βάλτοι ἀνάδουν μικραῖς φωτίσαις. Ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ βουνοῦ πηγαίνονταν εἰς ἐλευθερίαν καὶ μετὰ ἔς τὸν ἀέρα πετοῦνε κατὶ φωνουλαῖς κατὶ μικροὶ κρότοι ἔάν ν' ἀκούονται τὰ κλαυθία ποῦ μεγαλῶνουν τὸ χόρτον ποῦ ψάλλουν. Τὴν ἡμέραν ζοῦνε τὰ ζωντανὰ τὴν νύχταν ὅμως ζοῦνε τὰ ἀψυχα. Ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς σκεπτικῆς, ὅλα αὐτὰ τὸν φοβίζουν. . . . Γι' αὐτὸ ἢ κοκκωνίτσα μας ὅλο ἀνατριγιάζε κ' ἐζάρενε ἀπάνω μου ἔς τὸν παραμικρὸ κρότον. Ἐκεῖ δὲ μὴ φωνὴ μελαγχολικὴ ἐφυγε ἀπὸ τὸν βάλτο ποῦ ἤγαλινε λίγο παρὰ κάτω καὶ ἔστρεψε τρεμουλιαστὴ ὡς ἐμᾶς. Τὴν ἰδίαν στιγμὴ ἕνα ἔμορφο ἀστὴρ ἐκούλια ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας κατὰ τὴν ἰδίαν μεριά ἔάν νὰ φέρνε μαζὴ του καὶ φῶς τὸ παράπονον ἐκεῖνο, ποῦ εἶχαμε ἀκούσει.

— Ἐτὶ εἶνε ἢ μ' ἐρώτησε αἰγάλα ἢ Στεφανέττα.
 — Μὴ ψυχὴ ποῦ μ' ἔμεινε ἔς τὸν παράδεισον, κερά* καὶ ἔσταυροποιόθηκα. Ἦτανε κ' ἐκεῖνη τὸ σταυρὸ της καὶ ἔμεινε γιὰ μὴ στιγμὴ πολλὴ συλλογιόμηνον. Ἐπειτα μοῦ εἶπε: «Ἦνε λοιπὸν ἀλήθεια πῶς εἶθε μάγοι ἐσεῖς;
 — Καθόλου, κοκκωνίτσα, ἐδῶ ὅμως ζοῦμε κοντῆτερα ἔς τ' ἀστέρια καὶ ζέρομαι τί γίνεται ἐκεῖ πᾶνω καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κάμπον.
 Ἐκεῖνη κούτταζε πάντα ἔς τὰ ψηλά μετὰ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο ἔς τὸ χερσὶ καὶ τυλιγμένη τὸ τομάρι ἔάν μικρὸς χαριτωμένος βοσκός. Ἐτὶ ὄρατα! Ποτε μοῦ δὲν εἶχε ἰδῆ τόσα. . . . Ἐρεῖς τὰ ὀνόματά τους, βοσκῆ;
 — Βέβαια, κερά. . . . Νὰ, ἐκεῖ εἶνε ἢ Ἀμαξία τῶν γυναικῶν (Μεγάλη Ἀρκετος) μετὰ τὰς τέσσαρας ἀστραφτερὰς ῥοδαίας της. Τὰ τρία ἀστέρια ποῦ πηγαίνουν μπροστὰ εἶνε τὰ Τρία ζῶα κ' ἐκεῖνο τὸ μικροῦτοκο, ποῦ εἶνε κοντὰ ἔς τὸ τελευταῖον εἶνε ὁ Ἀμαξίας. Βλέπετε ὁλόγυρα αὐτὴ τὴ βροχὴ ἀπ' ἀστέρια ποῦ πέφτουν; Εἶνε ἕσαις ψυχῆς δὲν της θέλει ὁ Θεός; ἔς τὸ σπιτί τοῦ. . . ἄλλο παρὰ κάτω νὰ ἢ Τσουγγράνα* ἢ εἰ Τρεῖς βασιλῆδες (Ἰβρίων), αὐτὸ εἶνε τὸ δικὸ μας ῥολοῖ. Μοναχὰ ποῦ τὸ βλέπω, καταλαβαίνω πῶς εἶνε τώρα μεσάνυχτα. . . . Τὸ παιδί ἔμορφο ὅμως ἀπ' ὅλα τ' ἀστέρια εἶνε τὸ δικὸ μας, κερά, τ' Ἀστὴρ τοῦ βοσκῆ, ποῦ μᾶς φέγγει τὴν ἀγλή, ὅταν βγαζόμε τὸ κοπάδι, καὶ πάλι τὸ βράδυ, ὅταν τὸ μπάζουμε ἔς τὴν στάνην. Τὸ λέμε ἀκόμη καὶ Μαγγελοῦρη, ἢ ἔμορφη Μαγγελοῦρη ποῦ κινεῖ τὸν Πέτρο (Κρόνος) καὶ καθ' ἐπτά χρόνια, παντρεύονται.
 — Τί, βοσκῆ, παντρεύονται λοιπὸν καὶ τ' ἀστὴρα;
 — Βέβαια, κερά!*

* Κηπουρικὸν ἐργαλεῖον (câble).

ΠΡΟΣΕΧΩΣ «Η ΚΑΤΣΙΚΑ»

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Θά κάμη σήμεραν ἐπιπέψεις γνωριμίας εἰς μερικά σπή-
τια. Ἀναλόγως τῶν σπητιῶν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστή-
σεως θά μείνη εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν μεθ' ἧς θά γόγη ἀπό
ἄλλα.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

καί τὴν Κυριακὴν θά ἐκδοθῆ ΤΡΙΠΛΟΥΝ μετὰ τῆς αὐτῆς
καί μείζονος ποιαιλίας.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

διανέμεται τοῖς συνδρομηταῖς πολὺ πρῶτ', πρὶν ἢ δοθῆ εἰς
πώλησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

θά γίνῃ ἐπαγωγότατον οἰκογενειακὸν ἀνάγνωσμα πρωτο-
φανὲς ἐν Ἀθήναις.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

εἰδοποιεῖται διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν συνδρομητῶν ἢ διὰ τοῦ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ ἢ ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ ΑΜΒΛΑΘΟΝ-
ΤΟΣ, ὁδὸς Θεσέως, ἀριθ. 12.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

Εἰδοποιεῖ, ὅτι

Οἱ ναῦλοι τοῦ Ἀργολικοῦ Κόλπου ὤρισθησαν ὡς ἐξῆς:

		Θέσεις			
		Α. Β. Γ.			
Ἀπὸ Πειραιῶς μέχρις	Αἰγίνης	Δρ.	5	4	2
»	»	»	6	5	2
»	»	»	9	6	3
»	»	»	10	8	4
»	»	»	10	8	
»	»	»	16	12	6
»	»	»	16	12	6

ΘΑΛΛΑΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΛΗΠΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν Λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομά
των. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις εἰς τὰ θέλητρα τελείας
καλουῆς, ἔταν . . . τὴν ὀνομάσῃς.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ
αὐθεντικὴν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παρόπνον.

Λωμάτια καθαρὰ, Σινδόνια καθαρὰ, γλυκὸ
νερὸ ἄφθονο.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ'ΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, εξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κα-
τευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), εξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας
τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητά τῆς κόμης καὶ ἐμ-
ποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. Ὀλυμπίου ὁδὸς Ἐρμού 206.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἄρκεαν, εὐωδίαζει
εὐάρεστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν,
λευκαίνει τοὺς δόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ
αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ρόδινον χρωματισμὸν
ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρά Κωνσταντίνῳ Ὀλυμπίῳ, 206, ὁδὸς Ἐρμού.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρωμα
τὸ φυλακτικὸν τῆς ὀραϊότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ
δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παράγαγεν ἢ ἄρμα-
τοποιεῖ.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ
τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς
φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονεικτος.

Παρά Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἐρμού.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ

PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Co.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικά τῆς
κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει
ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτρεβόμενον διὰ
τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν δοντῶν καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευ-
καίνει καὶ τοὺς προσφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν
ὀδονταλγίαν.

Παρά Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἐρμού.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού ἀρ. 61 πλοῦσιον ἐμ-
πορικὸν τοῦ κυρίου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΚΟΥ

ἐκόμισεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης ψιθίνους πέλους κομψούς,
ἐλαφροτάτους, ἐπιδεικτικούς ὡς ἀληθεῖς παναμάδες καὶ
λίαν ἐφθνοῦς, σακάκια θερινὰ δι' ἄνδρας κομψότατα, φα-
νέλλας δροσερωτάτας, ὑποκίμια λευκὰ καὶ χρωματι-
σμένα, τσουράπια, μπαστούνια, ὀμπρέλλας καὶ
χίλια ἄλλα εἶδη τὰ ὅποια γνωρίζει νὸ ἐκλέγει ἢ ἐξειδι-
ασμένη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱκανότης τοῦ κ. Χαράλαμπος
Στέκου.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΦΘΗΝΑ.